

MudgalapurAna Khanda 7 Vighnarajacharitam

——
मुद्गलपुराणं अण्डः ७ विघ्नराजचरितम्

——
Document Information

Text title : Mudgala Purana Khanda 7 Vighnarajacharitam

File name : mudgalapurANam7.itx

Category : purana, ganesha

Location : doc_purana

Proofread by : Yash Khasbage

Latest update : September 18-19, 2023 Ganeshachaturthi

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

September 18, 2023

sanskritdocuments.org

मुद्गलपुराणं अण्डः ७ विघ्नराजचरितम्

॥ मुद्गलपुराणं अण्डः ७ ॥

॥ अथ श्रीमुद्गलपुराणे सप्तमः अण्डः प्रारभ्यते ॥

(Page पं. ७ अ. १ पान १)

७.१ दितिशोकवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

शौनक उवाच ।

विकटस्य चरित्रं वै श्रुत्वा सूत मडामते ।

उर्षितोऽहं विशेषेण ब्रह्मभूयप्रकाशकम् ॥ १ ॥

यत्किञ्चिद्गणराजस्य येष्टितं व्यासशिष्यक ।

तदेव ब्रह्मसायुज्यदायकं नाऽत्र संशयः ॥ २ ॥

धन्यं भाग्यं मुनीन्द्राणां मदीयं येन ते द्विज ।

दर्शनं साधुद्वयस्य जातं योगप्रदस्य च ॥ ३ ॥

योगवृष्टिमयीं गाथां श्रुतां त्वन्मुपमेधतः ।

पीत्वा न यामि तृप्तिं च सुधां पीत्वा यथा नरः ॥ ४ ॥

अधुना कृपया ब्रूहि विघ्नराजस्य येष्टितम् ।

ममासुरविनाशाप्यं ब्रह्मप्राप्तिकरं परम् ॥ ५ ॥

सूत उवाच ।

मुद्गलस्य मुष्मात् पुण्यां कथां श्रुत्वा प्रजापतिः ।

विकटस्य पुनस्तं च जगादैव स उर्षितः ॥ ६ ॥

दक्ष उवाच ।

धन्यं मे जन्म कर्मादि येन तेऽभूत्समागमः ।

वदसे योगदां पूणां कथां योगीन्द्रवन्दित ॥ ७ ॥

आङ्गिरसकुले साक्षाद्योगरूपधरः प्रभो ।

त्वं जातोऽसि न सन्देहः कुलतारक एव य ॥ ८ ॥

अधुना वद माहात्म्यं विघ्नराजस्य सर्वदम् ।

श्रुतं विकटमाहात्म्यं न तृभोऽहं तु मुद्रल ॥ ९ ॥

कीदृशं ब्रह्म तस्याऽपि किमर्थं देवधारकः ।

किं कर्मा कुत्र वासः सन्तिष्ठते विघ्ननाथकः ॥ १० ॥

कस्य दैत्यस्य उन्ताऽसौ चरित्रं वद सर्वपम् ।

विघ्नराजस्य सर्वं तु विचारेण महात्मनः ॥ ११ ॥

मुद्रल उवाच ।

दक्ष त्वं योगिवन्धश्च भविष्यसि न संशयः ।

कथां श्रुत्वा गणेशस्य प्रीतिः संवर्धते यतः ॥ १२ ॥

समासेन प्रवक्ष्यामि विघ्नराजस्य सौभ्यदम् ।

चरित्रं शृणु भावेन सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ १३ ॥

अत्र ते कथयिष्यामि पुरातनभवं परम् ।

धृतिहासं कश्यपस्य दित्याः संवादसंयुतम् ॥ १४ ॥

महासुरौऽदितेः पुत्रौ छिरण्यकशिपुर्महान् ।

छिरण्याक्षो हतो पूर्वं विष्णुना मायया परौ ॥ १५ ॥

ततोऽतिशोकसंयुक्ता दितिः कश्यपमाथयौ ।

सेवायां निरता तस्य नित्यं भक्तिपरायणा ॥ १६ ॥

एवं बलौ गते काले काश्यपस्तोषमाथयौ ।

तामुवाच वरं ब्रूहि ततस्तं सा जगाद ह ॥ १७ ॥

दितिरुवाच ।

मम पुत्रौ हतौ तेन विष्णुना मघवार्थतः ।

अत एन्द्रपुत्रं मे देहि तुष्टोऽसि कश्यप ॥ १८ ॥

तस्यास्तद्वयनं श्रुत्वा शोकयुक्तो बभूव ह ।

अहो साधुचरित्राऽपि स्त्री विश्वास्था न केनचित् ॥ १९ ॥

अधुना किं करिष्यामि धर्मपालकमुत्तमम् ।

साधुं गुणयुतं पुत्रमिन्द्रं रक्षामि वै कथम् ॥ २० ॥

अतो विघ्नेश्वरं स्मृत्वा तां जगाद प्रजापतिः ।

व्रतं कुरु प्रयत्नेन वर्षमात्रं मलापले ॥ २१ ॥

तदा ते भविता पुत्रो ङन्तेन्द्रस्य न संशयः ।

छिद्रं मा कुरु भावेन व्रते विघ्नयुताऽपि चेत् ॥ २२ ॥

अेवमुक्त्वा गणेशं स ध्यात्वा रेमे तथा सऽह ।

तस्यां वीर्यं समाधाय व्रतं ददौ सुपुत्रदम् ॥ २३ ॥

प्राणभ्य स्वगृहं सा तमाययौ षर्षसंयुता ।

व्रतं चकार यत्नेन नियमस्था प्रजापते ॥ २४ ॥

तत षन्द्रेण वृत्तान्तो ज्ञातो नारदवाक्यतः ।

गणेशं मनसि ध्यात्वा निःश्वासं स मुमोच ङ ॥ २५ ॥

(Page पं. ७ अ. १ पान २)

ततस्तस्य लृष्टिस्थो वै विघ्नराजो मतिं ददौ ।

षन्द्रेस्तामाययौ देवीं मातरं सेवनोत्सुकः ॥ २६ ॥

दितिं सिषेवे नित्यं स व्रतयुक्तां प्राणभ्य ङ ।

छिद्रदशीं प्रजानाथ भक्तियुक्तः प्रतापवान् ॥ २७ ॥

नवमासा गतास्तत्र तथापि छिद्रकं परम् ।

किञ्चिन्न दृष्टे सोऽपि विह्वलोऽभूत् सुरेश्वरः ॥ २८ ॥

विघ्नराजं लृष्टि ध्यात्वा चिन्तायुक्तः सुराधिपः ।

तां सिषेवे युतो भक्त्या सदा तन्मययेतसा ॥ २९ ॥

दशभिर्दिवसैर्न्यूनं वर्षं तत्र गतं किल ।

ततोऽतितापसंयुक्तः किं भविष्यति विह्वलः ॥ ३० ॥

ततो विघ्नकरो विघ्नं चकार परमाद्भुतम् ।

स्वयं सा मोडिता देवी भ्रान्ता जाता सऽर्षतः ॥ ३१ ॥

विचारमकरोञ्चित्ते व्रते संवत्सरो गतः ।

किञ्चिन्न्यूना य मे वाञ्छा सिद्धा जाता न संशयः ॥ ३२ ॥

डित्वा त्रिलोकगं राज्यं सुत औन्द्रं कश्चिति ।

ममोदरात् समुत्पन्नः कृतकृत्याऽस्मि साम्प्रतम् ॥ ३३ ॥

ततोऽतिनिद्रया देवी पीडिता मस्तकं मुदा ।
 जनुमध्ये समाकृत्य सुष्याप मोहसंयुता ॥ ३४ ॥
 द्विवसे निद्रया तस्या प्रतं भग्नं बभूव उ ।
 जनुमध्ये शिरस्तेन द्वे छिद्रे सम्भभूवतुः ॥ ३५ ॥
 धन्द्रस्तां तादृशीं दृष्ट्वा उर्षितोऽभूद्गजाननम् ।
 स्मृत्वा वज्रं समागृह्योदरं विवेश मायया ॥ ३६ ॥
 तत्र तेजोयुतं गर्भं ददर्श देवनायकः ।
 यकार तस्य वज्रेण सप्त भाऽनि वैरतः ॥ ३७ ॥
 तपसोत्रोण दित्याः स न ममार तथाप्यडो ।
 रुरोद सप्तद्वेष्टथो गर्भस्तेजस्विनां वरः ॥ ३८ ॥
 दृष्ट्वा विस्मितचित्तः स स्मृत्वा विघ्नेश्वरं पुनः ।
 ओकैकं सप्तधा कृत्वा संस्थितो वज्रधारया ॥ ३९ ॥
 तथापि न ममाराऽसौ गर्भः परमपावनः ।
 तावद्देष्टुधरो भूत्वा रुरोद भयविह्वलः ॥ ४० ॥
 जगाद मघवन्तं स गर्भो उंसि सुरेश्वर ।
 किमर्थं भ्रातरस्ते वै वयं सर्वे न संशयः ॥ ४१ ॥
 तेषां तद्भयनं श्रुत्वा पुनरिन्द्र उवाच तान् ।
 वैरभावं परित्यज्य भविष्यथ द्विवीकसः ॥ ४२ ॥
 तथेति तैः कृतं तत्र बहिरिन्द्रः समाचयौ ।
 ततो दितिः प्रजानाथ जजागार शुशोच उ ॥ ४३ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे तत्र पुत्रान् सा सुषुवे परान् ।
 ओकीनपग्याशत्कास्तु वीक्ष्य येन्द्रमुवाच सा ॥ ४४ ॥
 दितिरुवाच ।
 धन्द्र किं बलवः पुत्रा ओकः सङ्कल्पितोऽभवत् ।
 वद सत्यं मलाभाग येज्जानासि सुरेश्वर ॥ ४५ ॥
 धन्द्र उवाच ।
 मया ज्ञातं त्वदीयं यथ्येष्टितं मेऽत्र नाशकम् ।

मातस्तर्धर्मायातः सेवार्थं ते न संशयः ॥ ४६ ॥

छिद्रं दृष्टे प्रते मातस्तत येतत् कृतं मया ।

वज्रेण जठरे गत्वा गर्भं छित्वा बहिर्गतः ॥ ४७ ॥

तपोबलेनैव नव न मृतास्ते सुता धमे ।

स्वयं प्राणधरा जाता वायवश्च भवन्तु हि ॥ ४८ ॥

तान् गृह्य मधवा स्वर्गं जगाम न शशाप सा ।

सत्यभाषणसंयुक्तमिन्द्रं तुष्टा बभूव उ ॥ ४९ ॥

कदा दैत्यान् समालोक्य दीनान् शोकपरायणा ।

(Page भं. ७ अ. २ पान ३)

पुनः कश्यपमागत्य प्राणनाम पतिप्रता ॥ ५० ॥

जगाद तं सुदुःभेन युक्ता प्रजापतिं वयः ।

विनयेन समायुक्ता स्वार्थमोडयुता परा ॥ ५१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

सप्तमे अ३० विघ्नराज्यरिते दितिशोकवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ ७.१

७.२ शिवपार्वतीसमागमो नाम द्वितीयोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दितिरुवाच ।

स्वामिन् पुत्रौ मृतावाद्यौ पुनस्त्वद्भ्रतानतः ।

पुत्रो जातो महेन्द्रस्य मित्रं नानास्वरूपधृक् ॥ १ ॥

दैत्या दृग्भयुता नाथ तदर्थं किं करोम्यहम् ।

निष्कलो मे समारम्भो भवति स्म निरन्तरम् ॥ २ ॥

मूर्धनि त्वयि मे नाथ समर्थे दृग्भमीदृशम् ।

मया प्राप्तं विशेषेण किं करोमि वदस्व माम् ॥ ३ ॥

पुत्रपौत्रादिसंयुक्तः संसारः परिकीर्तितः ।

स एव त्वयि संस्थे मे निष्कलः प्रबभूव उ ॥ ४ ॥

मुद्रल उवाच ।

तस्यास्तद्व्यनं श्रुत्वा पित्रायास्तां प्रजापतिः ।

जगाद स्मयमानः स योगीन्द्रः परमार्थवित् ॥ ५ ॥

कश्यप उवाच ।

मा भेदं कुरु कल्याणि कर्मणां गतिरीदृशी ।

संसारो दुःखमोहादियुक्तः शास्त्रे निगद्यते ॥ ६ ॥

दैत्याः पापसमायारा देवाः पुण्यतमा मताः ।

पापिनां न सुभं देवि शाश्वतं वेदवादतः ॥ ७ ॥

कथितं वेदवादेषु वचनं सत्यमेव तत् ।

भविष्यति न सन्देहो ममतां तत्र मा कुरु ॥ ८ ॥

पुत्रा जाताः प्रिये ते ये तेषां पुत्रादयः स्मृताः ।

अेवं परम्परा जाता भविष्यति निरन्तरम् ॥ ९ ॥

न वंशश्छेदिता ते तु भविष्यति कदाचन ।

दैत्या मृत्युयुताः प्रोक्ताः किमर्थं श्राभ्यसे वृथा ॥ १० ॥

कश्यपस्य वयः श्रुत्वा दितिस्तं पुनरब्रवीत् ।

शोकसन्तमगात्रा सा पतिं तेजस्विनां वरम् ॥ ११ ॥

दितिरुवाच ।

सृष्टिकर्ता स्वयं साक्षात्त्वं समर्थो न संशयः ।

अकर्तुं कर्तुमीशश्चान्यथा कर्तुमपि प्रभो ॥ १२ ॥

ममतां सर्वभावेषु त्यक्त्वा त्वं योगिसत्तम ।

संस्थितोऽसि यथा वेदवादं ज्ञात्वा मलामते ॥ १३ ॥

अहं मोहसमायुक्ता सदा तापत्रयान्विता ।

दलामि ममतात्यागमार्गं मे ब्रूहि मानद ॥ १४ ॥

येन शान्तिं समालभ्य स्थास्यामि द्वादवर्जिता ।

तत्सुभेनैव भवतु भावि यत्तादृशीं कुरु ॥ १५ ॥

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा कश्यपो दयया युतः ।

शान्तिमार्गार्थमेवं तां जगाद षर्षसंयुतः ॥ १६ ॥

कश्यप उवाच ।

अत्र तेऽहं वदिष्यामीतिहासं य पुरातनम् ।

तं ज्ञात्वा शान्तियुक्ता त्वं भविष्यसि गजाननम् ॥ १७ ॥

(Page पं. ७ अ. २ पान ४)

डिमायलसुता जाता पार्वती भगिनी य ते ।

तपसाऽऽराधिता तेन मडामाया परात्परा ॥ १८ ॥

डिमायलं समाश्रित्य शिवो ध्यानपरायणः ।

तताप तप उग्रं स गणेशं चिन्त्य सर्वदा ॥ १९ ॥

अत्रागत्य मडेशानं पार्वती सेवनोत्सुका ।

पतिं ज्ञात्वा विशेषेण सिषेवे यत्नसंयुता ॥ २० ॥

मडादेवो विदित्वा तां मनसि क्रोधमादधे ।

मामुल्लङ्घ्य गता दक्षाध्वरे येयं विशेषतः ॥ २१ ॥

स्वाज्ञाडीना न योग्या वै पत्नी वेदे प्रकीर्तितम् ।

अतः पत्नीविडीनः सन् भजेऽहं विद्मपं सदा ॥ २२ ॥

अेवं मनसि सन्धार्य न तां मेने मडेश्वरः ।

समागतां तथा सोऽपि भाषणं न यकार ७ ॥ २३ ॥

ततोऽतिभेदसंयुक्ता पार्वती तं मडेश्वरम् ।

सिषेवे भक्तिसंयुक्ता नियमस्था सुरुपिणी ॥ २४ ॥

डावभावसमायुक्तां नित्यं सेवापरायणाम् ।

जगाम पर्वताद्रीक्ष्य पतिभावकरीं शिवः ॥ २५ ॥

गतं सदाशिवं वीक्ष्य पार्वती शोकसंयुता ।

देडत्यागे समारब्धा सस्मार द्विरदाननम् ॥ २६ ॥

तस्य स्मरणमात्रेण स्फूर्तिर्जाता परा वृद्धि ।

वियारमकरोच्चित्ते शिवा दुःखसमन्विता ॥ २७ ॥

मां त्यक्त्वा शङ्करो देवो गतो मानसमन्वितः ।

न वृणोति कदाचित् स निश्चितं शङ्करेण तत् ॥ २८ ॥

वेदे सङ्गुथितं वाङ्मयं तपसा दुर्लभं कदा ।

किञ्चिद्भवेन्न तं देवं तपसाऽऽराधयाम्यहम् ॥ २९ ॥

अेवं निश्चित्य सा देवी तताप तप उत्तमम् ।

ध्यात्वा सदाशिवं नित्यं वनस्था सभिसंयुता ॥ ३० ॥

पञ्चाक्षरविधानेन तोषयामास शङ्करम् ।

लिङ्गपूजापरा देवी नानातपःपरायणा ॥ ३१ ॥
 अवेनं बडौ गते काले न तुतोष सदाशिवः ।
 ङोधयुक्तः स्वभावेन न तां मेने कदायन ॥ ३२ ॥
 ततो विघ्नेश्वरं देवी मन्त्रेणैकाक्षरेण च ।
 तोषयामास तं ध्यात्वा नित्यं पूजापरायणा ॥ ३३ ॥
 त्यक्त्वा सदाशिवं देवी गणेशभजने रता ।
 ततः स्वल्पेन कालेन शिवबुद्धिश्रयालु ॥ ३४ ॥
 श्रावणे शुक्लपक्षे सा यतुर्थ्या मृन्मयं परम् ।
 कृत्वा गणेश्वरं नित्यं पूजयामास भक्तितः ॥ ३५ ॥
 वायुमानाशना देवी तां मूर्तिं भावसंयुता ।
 पूजय ध्यानपरा भूत्वा जजाप मन्त्रमुत्तमम् ॥ ३६ ॥
 पुरश्चरणमार्गेण मन्त्रं जजाप नित्यदा ।
 ततस्तां शङ्करो देवो मनसा सङ्गतोऽभवत् ॥ ३७ ॥
 शिवश्चिन्तां यकारैवं देवी तपसि संस्थिता ।
 अधुना तां गमिष्यामि मर्त्यं नियमान्विताम् ॥ ३८ ॥
 देवभृदपराधैश्च संयुक्तो जायते कदा ।
 अतः क्षमापनं कृत्वा वरिष्यामि न संशयः ॥ ३९ ॥
 अवेनं विचार्य देवेशस्तां यथौ पार्वतीपतिः ।
 दृष्ट्वा श्रमयुतां देवीं विस्मितो मोडितोऽभवत् ॥ ४० ॥
 ब्रह्मचारिस्वर्णपेण निन्दयामास शङ्करम् ।
 सा तं ङोधयुता भर्त्यं निर्यथौ वनगायत्रत् ॥ ४१ ॥
 ततोऽतितोषसंयुक्तः शङ्करो रुपमादधे ।
 स्वकीयं तद्विलोडयैव ननाम जगदम्बिका ॥ ४२ ॥
 तुष्टाव तं मडादेवं ततः स वरदोऽभवत् ।
 (Page पं. ७ अ. ३ पान ५)
 जगाद मोडसंयुक्तः पार्वतीमीश्वरेश्वरः ॥ ४३ ॥
 शिव उवाच ।
 वरं वृणु मडाभागे तपसा विजितस्त्वया ।

दास्यामि नात्र सन्देहस्त्वदधीनोऽहमादरात् ॥ ४४ ॥

त्वदाज्ञावशगो भूत्वा स्थास्यामि नित्यमञ्जसा ।

भार्या मे भव कल्याणि पतिस्तेऽहं पुरातनः ॥ ४५ ॥

पार्वत्युवाच ।

यदि प्रसन्नभावेन वरं दास्यसि शङ्कर ।

तदा मे पितरं गत्वा भार्यार्थं याययस्व माम् ॥ ४६ ॥

पतिप्रतात्मकं धर्मं देहि मे विघ्नहीनकम् ।

तेन तुष्टा मडादेव त्वयि नित्यं परायणा ॥ ४७ ॥

शिव उवाच ।

त्वयोक्तं सङ्गलं सर्वं भविष्यति न संशयः ।

पितरं याययित्वा ते त्वां वशिष्यामि निश्चितम् ॥ ४८ ॥

अहो तपो ह्यहो धैर्यमतस्ते देहजो भवः ।

सर्वपूज्यो मडादेवि भविष्यति न संशयः ॥ ४९ ॥

कश्यप उवाच ।

तस्मिन् दिने तृतीया तु भाद्रो शुक्ला भभूव ह ।

शिवेन संयुता देवी गणेशानं पुपूज ह ॥ ५० ॥

ततश्चतुर्थिकायां सा होमं यकार उर्षिता ।

पञ्चम्यां ब्राह्मणैः सार्धं पारणं जगदम्बिका ॥ ५१ ॥

महोत्सवयुता देवी मूर्तिं तां गृह्य उर्षिता ।

जले शिक्षेप विघ्नेशं प्रार्थयामास यत्नतः ॥ ५२ ॥

ततः शिवो जगामैव स्वस्थानं उर्षसंयुतः ।

गत्वा प्राणम्य पितरं पार्वती संस्थिताऽभवत् ॥ ५३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

सप्तमे भाऽे विघ्नराज्यरिते शिवपार्वतीसमागमो नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ ७.२

७.३ ममासुरवरप्रदानं नाम तृतीयोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

कश्यप उवाच ।

गणेशप्रतपुण्येन मोडितः शङ्करः सदा ।
 तन्मना अलवद्देवो विप्रवेधधरो बलौ ॥ १ ॥
 डिमायलं समागम्य स्मृत्वा विघ्नेश्वरं शिवः ।
 नानाकलां प्रदृश्यैव मोडयामास तं क्षणात् ॥ २ ॥
 डिमायलो जगादैव वरं वृणु यमिच्छसि ।
 दास्यामि मदधीनं येन्नात्र कार्या विचारणा ॥ ३ ॥
 द्विज उवाच ।
 उमां देडि नगाधीश नान्यं याचे वरं परम् ।
 ततः स भेदसंयुक्तस्तूष्णीमेवाऽभवद्विरिः ॥ ४ ॥
 तं यातिशोकसंयुक्तं दृष्ट्वोवाच जगन्मयी ।
 उमा तं देडि मां तात शिवोऽयं नात्र संशयः ॥ ५ ॥
 ततः स उर्षितोऽत्यन्तं ददौ तस्मै सुतां प्रिये ।
 शिवः स्वस्थानमागम्य देवैः सम्मानितोऽभवत् ॥ ६ ॥
 लग्नं शुभं समालोक्य पूजयित्वा गजाननम् ।
 देवादिभिः समायुक्तः पर्वतेशं ययौ शिवः ॥ ७ ॥
 डिमायलः प्रसन्नात्मा विवाहमकरोत्ततः ।
 शिवयोर्भक्तिसंयुक्तो ब्राह्मणैर्वेदपारगैः ॥ ८ ॥
 शिवां गृह्य मडेशानः कैलासमगमत् स्वयम् ।
 तथा रेमे मडायोगी ततः स्कन्दो बलूव उ ॥ ९ ॥
 (Page पं. ७ अ. ३ पान ६)
 गणेशानं समाराध्य तारकं दैत्यनायकम् ।
 जघान सुभसंयुक्तं यकार सयरायरम् ॥ १० ॥
 शिवः शक्त्या समायुक्तो मोडितो मायया लृशम् ।
 तदधीनस्वभावेनाऽतिष्ठन्नित्यं मडासती ॥ ११ ॥
 कदाचित् पार्वती देवी सभ्रीभिः संवृता स्थिता ।
 मनसा धारयामास धन्याऽलं सर्वभावतः ॥ १२ ॥
 शिवं त्यक्त्वा दक्षगृहे गताऽलं मानसंयुता ।
 देलं त्यक्त्वा पुनर्जाता डिमायलगृहे सुता ॥ १३ ॥

देवेशो मां ततस्त्यक्त्वा शङ्करः पर्वतान्तरे ।

गतः स्वयं स याचित्वाऽवृणोन् मां पितरं प्रभुः ॥ १४ ॥

किं त्यक्त्वा मां गतः शम्भुः किं पुनर्याचिता ङ्युत ।

अधुना मधधीनः स वर्तते नात्र संशयः ॥ १५ ॥

मदीया ममता सर्वा पूर्णा जाता विशेषतः ।

मानिनीनां रडस्यं तु मया संरक्षितं भवेत् ॥ १६ ॥

अेवं मनसि लर्षेण धन्यात्मानं नगात्मजा ।

मेने नित्यं ततः सर्वाः सभ्यस्तां वयनं जगुः ॥ १७ ॥

सभ्य उच्युः ।

धन्या त्वं मानिनीमध्ये मानो जित्वा तु शङ्करम् ।

तपसा रक्षितो देवि त्वदधीनः शिवोऽभवत् ॥ १८ ॥

तश्छुत्वा जगदम्भा साऽतीव मानयुताऽभवत् ।

डास्यं यकार तत्रैव चित्रं देवि बभूव उ ॥ १९ ॥

तस्या डास्यात् समुत्पन्नः पुरुषः कामसन्निभः ।

ममनामा मडाभागो मडान् पर्वतसन्निभः ॥ २० ॥

सा दृष्ट्वा विस्मिता देवी सप्तीभिस्तमुवाच उ ।

कस्त्वं कस्मादिडायातः कस्य किं च चिकीर्षसि ॥ २१ ॥

पुरुष उवाच ।

तव डास्यात् समुत्पन्नं पुत्रं मां विद्धि मानदे ।

आज्ञां कुरु करिष्यामि त्वदीयां सर्वभावतः ॥ २२ ॥

पार्वत्युवाच ।

मया मानः कृतः पूर्णः तस्मात् त्वं निर्गतः स्वयम् ।

ममनामा भवस्वाधे पुत्र मानपरायणः ॥ २३ ॥

गाणेशं भज भक्त्या त्वं स ते सर्वं प्रदास्यति ।

तेन सर्वत्र विश्वस्मिन् विष्यातः प्रभविष्यसि ॥ २४ ॥

ततस्तस्मै मडादेवी ददौ मन्त्रं षडक्षरम् ।

गाणेशस्य प्रलर्षेण विधियुक्तं सुताय सा ॥ २५ ॥

स तां प्राण्य देवेशीं तपसे वनमाययौ ।

तत्राऽऽजगाम दैत्येशः शम्भरः कालयोदितः ॥ २६ ॥

पप्रच्छ पार्वतीपुत्रस्तं दृष्ट्वा को भवानिति ।

किमर्थमिह संयातो वद मे कारणं मडत् ॥ २७ ॥

शम्भर उवाच ।

विधां दातुं मडाभाग समायातोऽडमादरात् ।

समर्थस्त्वं तथा नित्यं भविष्यसि न संशयः ॥ २८ ॥

अेवमुक्त्वा मडादैत्यो विधां नानाविधां ददौ ।

आसुरीं तां ममो नाम साधयामास यत्नतः ॥ २९ ॥

साधयित्वा स्वयं विधां कामरूपो बभूव उ ।

नानासामर्थ्यसंयुक्तस्ततो वै उर्षितोऽभवत् ॥ ३० ॥

शम्भरं प्रणिपत्यैव जगाद वयनं छितम् ।

भक्तियुक्तस्वभावेन कृताञ्जलिरुदारधीः ॥ ३१ ॥

ममासुर उवाच ।

त्वया कृतं मडाभाग मडत् कार्यं मदीयकम् ।

अधुना शिष्यभूतं ते शाधि मां किं करोम्यडम् ॥ ३२ ॥

शम्भर उवाच ।

गणेशं शक्तिदत्तेन मन्त्रेणाराध्य मानद ।

ब्रह्माण्डराज्यमुग्रं तं याचयस्व मडाप्रभुम् ॥ ३३ ॥

(Page भं. ७ अ. ३ पान ७)

तत्त्वैश्च तत्त्वसम्भूतैर्न मे मृत्युर्भवेत् प्रभो ।

याचयस्व सर्वभावेन नान्यं कञ्चिद्भरं परम् ॥ ३४ ॥

वरान् लब्ध्वा मडाभाग मद्ग्रेडे सङ्गतो भव ।

पश्चात् किञ्चित् कुरुष्व त्वमिति याचेऽडमादरात् ॥ ३५ ॥

तथेति शम्भरं सोऽपि ममनामा जगाद उ ।

शम्भरः स्वगृहं गत्वा उर्षयुक्तो बभूव उ ॥ ३६ ॥

ममस्तत्र समानीनस्तपस्तेपे सुदारुणम् ।

वायुमात्राशनो देवि ध्यात्वा हृदि गजाननम् ॥ ३७ ॥

दिव्यवर्षसडस्रेण प्रसन्नो गणनायकः ।

प्राणशेषं ममं तत्र यथौ दातुं वरान् स्वयम् ॥ ३८ ॥

आगतं गणनाथं स न बुबोध मडासुरः ।

ध्यानसंस्थं गणाधीशस्तमुवाच दयायुतः ॥ ३९ ॥

श्रीगणेश उवाच ।

वरान् ब्रूहि मडाभाग मम ते वृद्धिं संस्थितान् ।

दास्यामि तपसा तुष्टो मन्त्रसेवनतः परम् ॥ ४० ॥

गणेशवचनं श्रुत्वा मम उन्मील्य लोचने ।

पश्यन् विघ्नेश्वरं सोऽपि सत्तायुक्तो बभूव ७ ॥ ४१ ॥

उत्थाय तं नमस्कृत्य पूजयामास भक्तिः ।

पुनः प्रणम्य तं स्तोतुं स्तोत्रं सोऽपि समारभत् ॥ ४२ ॥

ममासुर उवाच ।

नमस्ते गणनाथाय गणानां पतये नमः ।

गणपदप्रदाने ते गणरूपप्रधारिणे ॥ ४३ ॥

विघ्नानां पतये तुभ्यं विघ्नानां विघ्नरूपिणे ।

भक्तानां विघ्नहन्त्रे ते धृतरथां प्रधारिणे ॥ ४४ ॥

अनाथानां प्रणानाथ नाथाय नाथदायिने ।

नाथानां नाथरूपायानाथाय तु नमो नमः ॥ ४५ ॥

ब्रह्मणां पतये तुभ्यं ब्रह्मण्यो ब्रह्मदायिने ।

ब्रह्मणे ब्राह्मणानां च पालकाय नमो नमः ॥ ४६ ॥

अमेयशक्तये चैव शक्तिरूपधराय ते ।

शक्तिभ्यः शक्तिदात्रे ते शक्तिशक्ते नमो नमः ॥ ४७ ॥

परेशाय परेभ्यस्तु परपदप्रदायिने ।

पराय पररूपाय परात्पर नमोऽस्तु ते ॥ ४८ ॥

ज्येष्ठराजाय ज्येष्ठेभ्यः परपदप्रदायिने ।

ज्येष्ठाय ज्येष्ठलीनाय मात्रे पित्रे नमो नमः ॥ ४९ ॥

विघ्नेश्वरानन्तविदारकारिन् स्वानन्ददात्रे सकलानुगोप्त्रे ।

सिद्धेश्च बुद्धेः पतये परात्मन् उरम्भ सर्वत्र नमो नमस्ते ॥ ५० ॥

किं स्तौमि योगप्रदमेकदन्तं योगस्वरूपं परमार्थभूतम् ।

स्तोतुं न शक्ताः प्रभवन्ति वेदाः शम्भ्वाद्यो योगिन एव दृष्टिम् ॥ ५१ ॥

धन्योऽलं सर्वभावेभ्यो दृष्ट्वा देवं गजाननम् ।

अगम्यं योगिनां साक्षात् कृतकृत्योऽलमञ्जसा ॥ ५२ ॥

वरदोऽसि गण्णाधीश तदा मे तत्त्वभिः कदा ।

न भवेत्तद्भवेभ्यो वै मरणं त्वत्प्रसादतः ॥ ५३ ॥

यद्यद्विच्छामि तत्तन् मे सङ्कलं भवतु प्रभो ।

आरोग्यादि समायुक्तं मां कुरुष्व गजानन ॥ ५४ ॥

राज्यं ब्रह्माण्डगोलस्य देहि मे वाञ्छितप्रद ।

सङ्ग्रामे न समं तत्र किञ्चिद्भवतु विघ्नप ॥ ५५ ॥

सदा विजयसंयुक्तमजेयं शङ्करादिभिः ।

मां कुरुष्व गण्णाधीशामोघशस्त्रप्रधारिणम् ॥ ५६ ॥

श्रीगणेश उवाच ।

दुर्घटं कथितं सर्वं त्वया दैत्येन्द्रनायक ।

तुष्टस्तथापि दास्यामि त्वयोक्तं ते भविष्यति ॥ ५७ ॥

स्तोत्रं भवत्कृतं मे य कामदं काममिच्छते ।

भविष्यति न सन्देहो भुक्तिमुक्तिप्रदं तथा ॥ ५८ ॥

एवमुक्त्वाऽतर्दधेऽसौ गणेशो ब्रह्मणां पतिः ।

ममासुरः प्रसन्नात्माऽभवच्छम्भरगेऽलः ॥ ५९ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

सप्तमे अ३ः विघ्नराज्यरिते ममासुरवरप्रदानं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ ७.३

७.४ शिवममासुरसमागमो नाम चतुर्थोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

कश्यप उवाच ।

शम्भरं प्रणिपत्यादौ कथयामास विस्तरात् ।

वृत्तान्तं ममनामाऽसौ उर्षितं तं चकार च ॥ १ ॥

मोहिनीं प्रददौ तस्मै स्वपुत्रीं शम्भरासुरः ।

तथा य संस्थितो रेमे प्रिये तत्र ममासुरः ॥ २ ॥

ततः स्वल्पे गते काले शम्भरः शुक्रमाययौ ।
 तं प्राणम्य मडाभागं वृत्तान्तं प्रजगाद ७ ॥ ३ ॥
 ततः शुकेण दैत्येन्द्राः प्रेरिताः सर्व आययुः ।
 स्वयं शम्भरसंयुक्तो जगाम ७ ममासुरम् ॥ ४ ॥
 शुक्रं समागतं दृष्ट्वा ममासुरः प्रतापवान् ।
 तं प्राणम्य मडाभागं कृताञ्जलिः पुरः स्थितः ॥ ५ ॥
 पूजयामास तं विप्रं ऽर्षयुक्तेन येतसा ।
 प्राणम्य याऽऽज्ञया तस्याऽऽसनेऽसौ संस्थितोऽभवत् ॥ ६ ॥
 ततो दैत्यगणास्तत्र समाजग्मुः प्रदर्षिताः ।
 तान् सर्वान् मानयामास यथाविधि ममासुरः ॥ ७ ॥
 ततः सर्वमतं गृह्य काव्यो नीतिविशारदः ।
 ब्राह्मणैस्तं याभिषिच्य दैत्याधीशं चकार ७ ॥ ८ ॥
 प्रधानाः पञ्च तस्यापि अब्रूवुर्बलसंयुताः ।
 प्रेतः कालः कलापश्च कालजित् धर्मडा प्रिये ॥ ९ ॥
 दैत्या दानवभूपाश्च राक्षसाद्य आदरात् ।
 ऽर्षयुक्ता अब्रूवुस्ते ततः स्वस्वगृहे गताः ॥ १० ॥
 चिन्तानाशं ममो भूम्यां निर्भमे नगरं परम् ।
 सर्वशोभासमायुक्तं परिभावलयाङ्कितम् ॥ ११ ॥
 तत्र नाना जना जग्मुर्वासार्थं विषयप्रियाः ।
 वार्णाश्रमयुताः सर्वे वासं यक्नुः प्रदर्षिताः ॥ १२ ॥
 दैत्याद्यास्तत्र संरेजुर्विशेषेण निवासकाः ।
 राजा ममासुरस्तान् वै पालयामास ऽर्षितः ॥ १३ ॥
 पुत्रौ द्वौ समशीलौ तु मोडिन्यां सम्भ्रवतुः ।
 ममासुरान् मडातेजो युक्तौ दैत्यविवर्धिनौ ॥ १४ ॥
 धर्मधर्मौ तयोर्नाम यङ्किरे ब्राह्मणाद्यः ।
 ताभ्यां ममासुरोऽत्यन्तं रेजे तेजोयुतो मडान् ॥ १५ ॥
 ऐकदा श्वशुरेणाऽसौ समानाथ्य मडामुनिम् ।
 उशनसं प्राणम्याऽऽदौ जगाद वचनं परम् ॥ १६ ॥

ममासुर उवाच ।

तव स्वामिन् प्रसादेन समर्थोऽहं न संशयः ।

प्रजेष्यामि विशेषेण ब्रह्माण्डं लोकसङ्कुलम् ॥ १७ ॥

आज्ञापय मलयोगिन् त्वदाज्ञावशवर्तिनम् ।

(Page पं. ७ अ. ४ पान ९)

दासं मां शाधि विप्रेन्द्र तवेच्छा कीदृशी भवेत् ॥ १८ ॥

कश्यप उवाच ।

ममासुरस्य वाक्यं स श्रुत्वा वेदविदां वरः ।

शुक्लस्तं भक्तिसंयुक्तं दृष्ट्वोवाच सुरपिणम् ॥ १९ ॥

शुक्ल उवाच ।

गणेशवरदानेन समर्थोऽसि मलासुर ।

गणेशभक्तिसंयुक्तो जय त्वं विश्वमञ्जसा ॥ २० ॥

कदाचिदपि दैत्येश द्वेषं विघ्नेश्वरस्य च ।

मा कुरुष्व तदा राज्यं कश्चिदसि विशेषतः ॥ २१ ॥

तथेति दैत्यमुष्यस्तं जगाद उर्ध्वसंयुतः ।

ततोऽसुरान् समाहूय वृत्तमाकथयत्यरम् ॥ २२ ॥

ते सर्वे उर्ध्वसंयुक्ताः साधु साध्वब्रुवन् वयः ।

द्विजैर्भुङ्क्तुर्मालोक्य निर्यथौ च ममासुरः ॥ २३ ॥

अपारसेनया युक्तश्चतुरङ्गप्रभूतया ।

नानावाहनगा दैत्या दैत्येन्द्रा रेजुरञ्जसा ॥ २४ ॥

सन्नद्धा वीरमुष्याश्च समाजग्मुर्मलासुरम् ।

मलाबला मलावीर्याः पर्वतोन्मूलने क्षमाः ॥ २५ ॥

प्रधानैर्युद्धमार्गज्ञैः पुत्राभ्यां संयुतः स्वयम् ।

ममासुरो रथे संस्थः शुशुभे तेजसा युतः ॥ २६ ॥

पृथ्वीं जेतुं मलावीरा जग्मुर्द्रोपसमन्विताम् ।

जित्वा क्षत्रगणान् सर्वान् स्ववशे तांस्तु चङ्किरे ॥ २७ ॥

ततः पातालग्नाः सर्वे शेषं जित्वा मलाबलम् ।

ययुः स्वर्गेषु दैत्येन्द्रा षण्डं ङोषसमन्विताः ॥ २८ ॥

षण्डः सुरगणैः सार्धं योद्धुं समुद्यतोऽभवत् ।

अैरावतसमाङ्गो ययौ सङ्ग्रामभाऽलम् ॥ २९ ॥

दैत्येन्द्रा शस्त्रसङ्घातैर्मर्दयित्वा सुरेन्द्रकान् ।

ममासुरं ययुः सर्वे धृत्वेन्द्रं ते प्रदर्षिताः ॥ ३० ॥

षण्डासनसमाङ्गो ममासुरः प्रतापवान् ।

शुशुभे दानवेन्द्रैः स सेव्यमानः सदारुणैः ॥ ३१ ॥

सत्यलोकागतं वीक्ष्य दूतं सम्प्रेष्य दारुणम् ।

योद्धुं समुद्यतं ज्ञात्वा वेधाः पपाल तद्भयात् ॥ ३२ ॥

विष्णुं गत्वा विधाताऽसौ रक्ष रक्षेति याञ्जवीत् ।

विष्णुस्तं गृह्य शम्भुं वै शरणं प्रजगाम ७ ॥ ३३ ॥

ज्ञात्वा वृत्तान्तमेवं स ममासुरः प्रतापवान् ।

कैलासमाययौ दैत्यैर्योद्धुं मडेश्वरेण ७ ॥ ३४ ॥

शिवलोके समायातो भानुः शक्तिस्तथा भयात् ।

विचार्य देवपाः सर्वे दैत्येन्द्रं जग्मुरावृताः ॥ ३५ ॥

मरणे निश्चयं कृत्वा शम्भुमुभ्याः सुरेश्वराः ।

ममासुरं तं सन्नद्धाः प्रययुस्ते सुलोचने ॥ ३६ ॥

ममासुरस्य सैन्यं तु सन्नद्धं ङोषसंयुतम् ।

देवेन्द्रान योद्धुमायातं नानावीरप्रपालितम् ॥ ३७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

सप्तमे भाऽं विघ्नराज्यरिते शिवममासुरसमागमो नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ ७.४

७.५ ममासुरराज्यभोगवर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

कश्यप उवाच ।

समागतान् पुरो देवान् दृष्ट्वा ङोषसमन्विताः ।

दैत्याः प्रडरणैर्जघ्नुः शस्त्रास्त्रैर्मर्मेदिभिः ॥ १ ॥

देवाः ङोषयुतास्तद्गजघ्नुस्तान् दैत्यपुङ्गवान् ।

अन्योन्यं मिलिताः सर्वे अेकीभूता यथाऽभवन् ॥ २ ॥

रजस्तिमिरभावेन स्वपरज्ञानवर्जिताः ।

पुरोगाञ्जघ्निरे सर्वे स्वान् परानपि दुर्मदाः ॥ ३ ॥

दिनेकं दारुणं युद्धं बभूवे वीरमोहनम् ।

ततः शोषितजा घोरा नदी तत्र प्रसुप्तुवे ॥ ४ ॥

ततो रजोऽभवच्छान्तं प्रकाशसंयुताः पुनः ।

दैत्या देवा विवेकेन युयुधुर्जातसम्भ्रमाः ॥ ५ ॥

ततो दैत्यबलैर्भङ्गं देवसैन्यं सुदारुणम् ।

पपाल दैत्यसङ्घैस्तद्धतं ङर्षसमन्वितैः ॥ ६ ॥

ततो भैरवमुष्याश्च विष्वक्सेनाद्यो ययुः ।

आदित्याः कालिमुष्याश्च शक्तयः क्रोधसंयुताः ॥ ७ ॥

तैः समन्तान् मडास्त्रैस्तद्धतं सम्मर्दितं परम् ।

दैत्यानां भयसंयुक्तं पपाल य द्दिशो दश ॥ ८ ॥

ततः क्रोधसमायुक्ताः प्रधाना ममकस्य ते ।

जग्मुः प्रडरौर्वीक्ष्य शस्त्रैर्जघ्नुः सुरेन्द्रकान् ॥ ९ ॥

दैत्यपैर्भैरवाद्याश्च युयुधुर्जातसम्भ्रमाः ।

युद्धं तत्राऽभवद्धोरं दिनेकं जयमिच्छताम् ॥ १० ॥

ततो दैत्येन्द्रमुष्यास्ते पतिता मूर्च्छया युताः ।

पपालासुरसैन्यं तद्भययुक्तं द्दिशो दश ॥ ११ ॥

ज्ञात्वा ममासुरस्यैव पुत्रौ द्वौ समुपस्थितौ ।

प्रणाम्य पितरं तौ तु योद्धुं जग्मतुरादरात् ॥ १२ ॥

ततः काव्येन दैत्येन्द्रा ज्जुविताः पुनरुत्थिताः ।

युयुधुस्ते मडावीरा देवैः परमदारुणाः ॥ १३ ॥

दैत्यैर्धर्मश्च सङ्कुद्धोऽधर्मः शस्त्रास्त्रवर्षिणौ ।

बभूवतुश्च देवेन्द्रान् मूर्च्छितांश्चक्रतुर्भुधे ॥ १४ ॥

न कोऽपि देवसैन्यस्थस्तयोरस्त्रबलं परम् ।

असङ्गतततो देवाः प्रपेलुर्भयसंयुताः ॥ १५ ॥

ततः शिवः स्वयं कुब्जो वृषारुढः समाययौ ।
 अनु तं जगदम्भा सा भानुर्विष्वर्ययौ पुरः ॥ १६ ॥
 तेषां युद्धं मडाधोरं बभूवे रोमदर्शणम् ।
 न वक्तुं शक्यते देवि ब्रह्माण्डलयकारकम् ॥ १७ ॥
 अधर्मो विषणुना सार्धं धर्मः शङ्करमाययौ ।
 कालजिह्मभानुना सार्धं प्रेतः शक्त्या मडाबलः ॥ १८ ॥
 कपालः कालरुद्रेण काल्या धर्मघ्न एव च ।
 नियतं युयुधुः सर्वे शस्त्रास्त्रैर्मर्भेदिभिः ॥ १९ ॥
 दिनैकं दारुणं युद्धं बभूवे देवरक्षसाम् ।
 ततः काल्या उतः पापी धर्मघ्नश्च मृतोऽभवत् ॥ २० ॥
 कपालः कालरुद्रेण त्रिशूलेन प्रमूर्च्छितः ।
 प्रेतः शक्त्या उतस्तत्र ममार षड्गघाततः ॥ २१ ॥
 त्रिशूलेन उतो धर्मः शिवेनामूर्च्छितोऽभवत् ।
 यङ्केण विषणुना तद्गदधर्मो मूर्च्छितः कृतः ॥ २२ ॥
 यङ्कत्रिशूलकायैश्च शस्त्रास्त्रैर्दैत्यसैन्यकम् ।
 उतं सर्वत्र देवेशौर्डाडाकाररवाकुलम् ॥ २३ ॥
 शोणितौघा मडानघस्तत्र जाता भयानकाः ।
 छिन्नभिन्नाश्च दैत्याघाः पपलुः सर्वतोदिशम् ॥ २४ ॥
 तत्राऽपि शस्त्रवेगेन मृताः केऽपि सुलोचने ।
 ततो ममासुरः कुब्जः सङ्ग्रामाय ययौ स्वयम् ॥ २५ ॥
 पुरः स्थितं शिवं वीक्ष्य जगाद डोधसंयुतः ।
 (Page भं. ७ अ. ५ पान ११)
 सर्वसंडारकं सोऽपि मडाबलपराङ्मः ॥ २६ ॥
 ममासुर उवाच ।
 तिष्ठ तिष्ठ मडादेव पश्य मे पौरुषं परम् ।
 दृष्टं त्वदीयं सामर्थ्यं सर्वदेवातिगं मया ॥ २७ ॥
 एवमुक्त्वा मडादेवं धनुः सज्जमथाऽकरोत् ।
 निष्काश्य सुदृढं बाणं मुमोच दैत्यनायकः ॥ २८ ॥

तावत् त्रिशूलकं शम्भुश्चिक्षेप नाशकारकम् ।
 ममासुरं समासाध निष्कलं तद्भूव उ ॥ २९ ॥
 बाणेन स उतः शम्भुः पपात धरणीतले ।
 मूर्च्छया पीडितोऽत्यन्तं सडसा दैत्यपाविनि ॥ ३० ॥
 ततो ममासुरः क्रुद्धो बाणेनैकेन वक्षसि ।
 विव्याध माधवं देवं मूर्च्छितं तं यकार उ ॥ ३१ ॥
 शक्तिः सूर्यस्ततः क्रुद्धौ बाणान् चिक्षिपतुः परान् ।
 ते सर्वे निष्कला बाणाः पेतुः परमदारुणाः ॥ ३२ ॥
 ततो ममासुरः सूर्यं शक्तिं विव्याध वक्षसि ।
 ऐकैकेन स बाणेन पतितौ धरणीतले ॥ ३३ ॥
 बाणवृष्टिं मडोग्रां स यके कोधसमन्वितः ।
 तथा देवेन्द्रमुष्याश्च देवाः सम्मर्दिता मृधे ॥ ३४ ॥
 ततो देवान् मृतान् वीक्ष्य कांश्चिद्भयसमन्वितान् ।
 पलतो दैत्यराजः स उर्षितोऽभून् मडामते ॥ ३५ ॥
 देवान् शम्भुमुपान् गृह्य ययौ स्वस्थानमुत्तमम् ।
 काव्येन श्रुवितान् दैत्यान् प्रधानपुत्रमुष्यकान् ॥ ३६ ॥
 ततो धर्मं मडादैत्यः कैलासाधिपतिं सुतम् ।
 अधर्मं विष्णुलोकस्य नाथं यकार उर्षितः ॥ ३७ ॥
 प्रेतं शक्तिपुरस्यापि कपालं स यकार उ ।
 सौरलोकाधिपं वीरं धर्मघ्नं ब्रह्माणस्तथा ॥ ३८ ॥
 कालजितं मडेन्द्रस्य यमस्य कालकं परम् ।
 लोकस्य याधिपं यके तथाऽन्येषां य दानवान् ॥ ३९ ॥
 ततः स्वपुरमागम्य कारागारे समाक्षिपत् ।
 देवेन्द्रान् शिवमुष्यान् स राज्यं यके मडाबलः ॥ ४० ॥
 ब्रह्माण्डाधिपतिर्दृष्टो बभूव स ममासुरः ।
 कृतकृत्यमिवात्मानं मेने दैत्येन्द्रसंयुतः ॥ ४१ ॥
 स्त्रीमांसमदिरायुक्तो बभूव भोगलालसः ।
 अविनाशं स्वमात्मानं मेने देउधरोऽपि सन् ॥ ४२ ॥

ततोऽतिमदसंयुक्तो ममासुरः प्रतापवान् ।

देवाङ्गना नराणां तु कन्या नागोद्भवाम्बलात् ॥ ४३ ॥

सामानाध्यासुरेन्द्रैः स बुभुजे पापनिश्चयः ।

ततो बभुवते काले दैत्येन्द्रान् प्रेष्य दारुणान् ॥ ४४ ॥

भलः भाऽनकं यडे वार्त्ताश्रमसुकर्मणाम् ।

आसुरं कर्म सर्वत्र स्थापयामास द्वाऽतः ॥ ४५ ॥

न स्वाडा न स्वधा कुत्र भवति स्म कदाचन ।

न वषट्कारभावश्च वर्त्तासङ्करभावतः ॥ ४६ ॥

ऋषयस्ताडिताः केचित् केचिद्धन्धनसंयुताः ।

देवस्थानानि सर्वाणि भ्रष्टितानि च दानवैः ॥ ४७ ॥

तीर्थानि पुण्यवृक्षास्ते बभूवुः पापकारकाः ।

ममासुरात्मकं कर्म यच्छिरे सर्वमानवैः ॥ ४८ ॥

प्रतिमा दैत्याथस्य स्थापिताः सर्वमन्दिरे ।

धत्यादिकर्मनाशश्च बभूव जगतीतले ॥ ४९ ॥

डाडाकारयुताः सर्वे भ्रष्टा जाताः सुलोचने ।

वार्त्ताश्रमविडीनास्ते जना द्युःखसमन्विताः ॥ ५० ॥

राज्यं यकार दैत्येशो ममासुरः सुहृषितः ।

वृष्ट्यादिकमभूत्तत्र काले सर्वं भयाकुलम् ॥ ५१ ॥

(Page पं. ७ अ. ६ पान १२)

अेवं पापे प्रवृद्धे तु देवाश्चोपोषणान्विताः ।

कारागारे स्थिताः सर्वे बभूवुः शोकपीडिताः ॥ ५२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

सप्तमे भाऽं विघ्नराज्यरिते ममासुरराज्यभोगवर्त्तनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ ७.५

७.६ विघ्नराजप्रादुर्भावो नाम षष्ठोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

कश्यप उवाच ।

ततः शम्भुमुष्मा देवा विचारं द्रुःखसंयुताः ।
 ममासुरस्य नाशार्थं यक्षुः सर्वे लयातुराः ॥ १ ॥
 तत्र विष्णुर्मुखाबुद्धिरुवाच वाक्यमुत्तमम् ।
 देवान् सर्वान् समाश्वास्य विघ्नराजं लृष्टि स्मरन् ॥ २ ॥
 विष्णुरुवाच ।
 कारागारे वयं क्षिमास्तत्र कर्मप्रभाऽऽनात् ।
 उपोषणसमायुक्ताः कृता ममासुरेण य ॥ ३ ॥
 अतिपापं ममस्यैव राजये वृत्तं मलेश्वराः ।
 तेन पुण्यविहीनोऽयं मरिष्यति न संशयः ॥ ४ ॥
 सर्वसत्ताधरः प्रोक्तो गणेशो वेदवादिभिः ।
 विघ्नराजश्च तेनाऽसौ नामाऽभूद्भूर्भपालकः ॥ ५ ॥
 आपद्भूर्भविधानेन तदुपासनकं परम् ।
 कश्चिन्मो विशेषेण स येन घातयिष्यति ॥ ६ ॥
 तत्त्वप्रकाशकः सोऽपि न तत्त्वत्रुपधारकः ।
 तत्त्वहीनो न देवेशा अत येन वधिष्यति ॥ ७ ॥
 अतिविषयसंयुक्तो दैत्येन्द्रैर्मोहितो भृशम् ।
 ममासुरो गणेशानं त्यक्त्वा भोगपरोऽधुना ॥ ८ ॥
 अन्यथ शृणुत प्राज्ञाः क्षेत्रेषु विघ्नपस्य य ।
 मूर्तयः ऋण्डिताः सर्वाः स्वकीयाः स्थापिताः भवैः ॥ ९ ॥
 आदौ गणपतेः प्रोक्तं पूजनं स्मरणादिकम् ।
 तत्कर्मसु ममेनैव ऋण्डितं भूमिभाऽऽले ॥ १० ॥
 अतो विघ्नेश्वरश्चैनं मारयिष्यति निश्चितम् ।
 तं विशेषेण भजत देवा भावसमन्विताः ॥ ११ ॥
 विष्णोर्वचनमाकर्ण्य देवाः शम्भुपुरोगमाः ।
 साधु साधु त्वया प्रोक्तं जगुस्तं केशवं प्रिये ॥ १२ ॥
 ततो देवा गणेशानं चिन्त्य सङ्कटमुक्तये ।
 मन्त्रस्नानं प्रयच्छुस्ते न्यासादींश्च मनोभयान् ॥ १३ ॥
 ध्यात्वा गणपतिं सर्वे पुण्ड्रुर्भानसैः पृथक् ।

उपचारैरनेकैस्ते जेपुर्मन्त्रं लृटा परम् ॥ १४ ॥
 अेकाक्षरविधानेन युक्तास्तेपुस्तपो मडत् ।
 सङ्गोप्य भयसंयुक्ता निराडारपरायणाः ॥ १५ ॥
 अेवं वर्षशते पूर्णे तान् यथौ गणनायकः ।
 भाद्रशुक्लयतुर्थ्यां तु मध्याह्ने वरदायकः ॥ १६ ॥
 तं दृष्ट्वा षर्षसंयुक्ता देवा उत्थाय सत्वरम् ।
 प्रणेमुः पूजयामासुर्मानसैरुपचारकैः ॥ १७ ॥
 पुनः प्राणम्य विघ्नेशं तुष्टुवुः करसम्पुटाः ।
 साश्रुनेत्राः प्रिये देवा भक्तिनम्रात्मकन्धराः ॥ १८ ॥
 (Page पं. ७ अ. ६ पान १३)
 देवेन्द्रा उचुः ।
 नमस्ते विघ्नराजाय भक्तविघ्नविदारण ।
 अलङ्कृत्यो विशेषेण विघ्नदात्रे नमो नमः ॥ १९ ॥
 गणेशाय परेशाय डेरम्भाय नमो नमः ।
 यतुर्बाहुधरायैव नागेशध्वजिने नमः ॥ २० ॥
 अमेयायाप्रताड्याय सदा स्वानन्दवासिने ।
 ब्रह्मणाम् पतये तुभ्यं ब्रह्मदात्रे नमो नमः ॥ २१ ॥
 साङ्ख्याय ढोधङ्गपाय पुरुषाय परात्मने ।
 गणेशाय प्रकृतये त्रिगुणाय नमो नमः ॥ २२ ॥
 स्रष्ट्रे पात्रे य संडर्त्रे प्रकाशङ्गपधारिणे ।
 मोडकाय त्रिलोकस्थनाथाय ते नमो नमः ॥ २३ ॥
 नानामायाप्रयालाय मायिभ्यो मायया प्रभो ।
 मोडदाय विशेषेण मायिकाय नमो नमः ॥ २४ ॥
 नानाभेदमयं ब्रह्म विघ्नयुक्तं न संशयः ।
 तत्रानन्दयुतायैव समभावाय ते नमः ॥ २५ ॥
 सर्वभेदविडीनं यद्ब्रह्मामृतमयं परम् ।
 भेदडीनेन विघ्नेन युतं शास्त्रप्रमाणातः ॥ २६ ॥
 भेदयुक्तं गणधीश भेदडीनं त्वया परम् ।

सृष्टे ऋद्धमयं नाथ तयोर्नाथाय ते नमः ॥ २७ ॥

आनन्दं परमं ब्रह्म विघ्नानां हारकं मतम् ।

दायकं तत्त्वमेवेति विघ्नराज नमोऽस्तु ते ॥ २८ ॥

तं विघ्नराजराजं तु पश्यामश्चर्मयक्षुषा ।

धन्या वयं गणधीश तव पादस्य दर्शनात् ॥ २९ ॥

अेवमुक्त्वा प्रणोमुस्ते देवाः शम्भुपुरोगमाः ।

स तानुवाच विघ्नेशो भक्त्या स्तोत्रेण यन्त्रितः ॥ ३० ॥

श्रीविघ्नराज उवाच ।

वरान् भ्रूत मलादेवा येषां यान् मनसीप्सितान् ।

दास्यामि स्तोत्रसन्तुष्टस्तपसा ध्यानशालिना ॥ ३१ ॥

भवत्कृतमिदं स्तोत्रं सर्वसिद्धिप्रदं भवेत् ।

पठते शृण्वते देवा वाञ्छितार्थप्रदायकम् ॥ ३२ ॥

गणेशवचनं श्रुत्वा देवा उर्षसमन्विताः ।

प्रणम्य तं पुनः प्रोयुर्ध्वर्षगद्गदया गिरा ॥ ३३ ॥

देवा उच्युः ।

तव पादेऽयलां भज्ति देहि विघ्नेश नः पराम् ।

यथा विघ्नविहीनाश्च शान्तिं प्राप्ताः सुयोगिनः ॥ ३४ ॥

ममासुरे नाथ जहि सर्वपीडाप्रदायकम् ।

धर्मध्वंसकरं पूर्णं वर्णसङ्करकारिणम् ॥ ३५ ॥

कारागारे वयं क्षिमा वरदानप्रभावतः ।

अधुनोपोषणैर्युक्ताः कृतास्तेनासुरेण य ॥ ३६ ॥

अेवं तेषां वयः श्रुत्वा विघ्नराजः प्रतापवान् ।

तथेति तानुवायेदं कश्चिन्मि वयो हितम् ॥ ३७ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे देवि तत्र यित्रं भभूव ह ।

दैत्याः संस्थापिताः पूर्वं रक्षार्थं ये द्विवौकसाम् ॥ ३८ ॥

ते दृष्ट्वा येष्टितं तेषां गणेशाऽऽगमनात्मकम् ।

गत्वा तं सर्ववृत्तान्तं कथयामासुरादरात् ॥ ३९ ॥

रक्षका उच्युः ।

दैवैः संराधितस्तत्राऽऽययौ विघ्नपतिः प्रभो ।
 तं प्राणम्य मडेशाद्यास्तुष्टुवुस्तद्दधाय य ॥ ४० ॥
 तथेति गणनाथेन कृतं सर्वं न संशयः ।
 अधुना दैत्यनाथ त्वं यत् करिष्यसि तत् कुरु ॥ ४१ ॥
 तेषां वचनमाकर्ण्य क्रोधयुक्तो ममासुरः ।
 सर्वानानाथ्य वृत्तान्तं कथयामास विस्तरात् ॥ ४२ ॥
 श्रुत्वा ते भयसंयुक्ता अब्रूवुर्जातसम्भ्रमाः ।
 जगुस्तं प्रणिपत्यैव वचनं स्वछितावलम् ॥ ४३ ॥
 दैत्येन्द्रा उच्युः ।
 कारागारे स्थिता देवास्तैः कथं गणनायकः ।
 (Page भं. ७ अ. ७ पान १४)
 आराधितो विशेषेण वरदश्च अब्रूव ल ॥ ४४ ॥
 दैत्यैर्दृष्टस्तत्त्वमयो गणधीशो न संशयः ।
 तत्पत्नीनो न दैत्येन्द्र दृश्यते केनचित् कदा ॥ ४५ ॥
 अतः सदेवकं तं तु लनिष्चामो न संशयः ।
 किं करिष्यति विघ्नेशस्त्वां ध्रुवं मृत्युवर्जितम् ॥ ४६ ॥
 अवेवमुक्त्वा मडादैत्याश्चकुर्नादं भयङ्करम् ।
 देवादीनां ततः सर्वे सन्नद्धाः प्रब्रूविविरे ॥ ४७ ॥
 अतस्मिन्नन्तरे तत्र पुनश्चित्रं अब्रूव ल ।
 नारदो विघ्नराजं तं ययौ लर्षसमन्वितः ॥ ४८ ॥
 प्राणम्यास्तुत्य विघ्नेशं गानं यकार लर्षतः ।
 जगाद तं मलयोगी प्रभो जलि ममासुरम् ॥ ४९ ॥
 मुनिं तं विघ्नराजस्तु सामार्थं दैत्यपस्य वै ।
 समीपे प्रेषयामास स ययौ दैत्यनायकम् ॥ ५० ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 सप्तमे भाऽः विघ्नराज्यरिते विघ्नराजप्रादुर्भावो नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ ७.६

७.७ ममासुरगर्वउरराणं नाम सप्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

कश्यप उवाच ।

समागतं ममो दैत्यो नारदं पूज्य दैत्यपैः ।

प्रष्टुं समुद्यतो यावत्तावत्तं नारदोऽब्रवीत् ॥ १ ॥

नारद उवाच ।

आपद्भुर्भविष्येकेन देवैः संराधितोऽधुना ।

गणेशो वरदो भाति देवेभ्यः सिद्धिदायकः ॥ २ ॥

त्वद्गार्थं मडाराज प्रार्थितो देवनायकैः ।

तथेति प्रतिपाद्यैव तत्र संस्थोऽधुना प्रभुः ॥ ३ ॥

सामार्थं प्रेषयामास मां मम तेऽत्र सन्निधौ ।

शृणु वाक्यं मदीयं त्वं हितं तेन भविष्यति ॥ ४ ॥

विद्याः सत्तात्मिकाः प्रोक्ताः सत्ताऽत्र त्रिविधा मता ।

सत्यसङ्कल्परूपा य पराधीनात्मिका प्रभो ॥ ५ ॥

सत्यसङ्कल्पसत्ताया धारका ब्रह्मवाचकाः ।

परमेश्वरसंज्ञास्ते स्वाधीनाः प्रभवन्ति ये ॥ ६ ॥

अन्ये नरादयः प्रोक्ताः सत्तावन्तो न संशयः ।

तेषु दैवं समाख्यातं दैवाधीनास्ततः स्मृताः ॥ ७ ॥

त्वं वरेण समर्थोऽसि स्वसत्तासंयुतो न य ।

वरसत्तात्मको दैत्य पराधीनो न संशयः ॥ ८ ॥

पराधीना नरा विघ्नैः पीडिताः सर्वदा मताः ।

वृथा गर्वयुता अन्ते सत्ताहीना भवन्त्युत ॥ ९ ॥

अहं ब्रह्मेति मोहेन मोहिता जगदीश्वराः ।

मदाधारमिदं सर्वं विश्वं यत्नति तेऽब्रुवन् ॥ १० ॥

अस्मभ्यो न परं किञ्चित् सत्ताहीनास्तदाऽभवन् ।

सत्यसङ्कल्पजा तेषां सिद्धिं गृह्णाति विघ्नपः ॥ ११ ॥

अतो विघ्नयुतं सर्वं जानीहि द्विविधं मतम् ।

सत्यासत्यमयं दैत्य द्भ्रमायाविमोहितम् ॥ १२ ॥

आनन्दं परमं ब्रह्म द्रन्द्नीनं समात्मकम् ।
द्रन्द्नेषु द्रन्द्भवाप्यं परं तन्मोडवर्जितम् ॥ १३ ॥

तदेव विद्मराज्यं ब्रह्म वेदैः प्रकाशितम् ।
देवैराराधितं पूर्णं देवधारि बभूव उ ॥ १४ ॥

(Page पं. ७ अ. ७ पान १५)

अधुना तत् समायातं देवागारेषु दैत्यप ।
तद्गच्छ शरणं नो येन् मरिष्यसि न संशयः ॥ १५ ॥

स्वस्वधर्मयुतं सर्वं विश्वं भवतु दैत्यप ।
स्वधर्मनिरतो भूत्वा तिष्ठ स्थाने स्वके सदा ॥ १६ ॥

स्वर्गभोगकरा देवा नरा भूमिसमाश्रिताः ।
दैत्याः पातालगा भूत्वा तिष्ठन्तु सुभसंयुताः ॥ १७ ॥

वार्णाश्रमयुता लोकास्तिष्ठन्तु नित्यमादरात् ।
अेवं कृत्वा मम त्वं तु तिष्ठ वै भोगसंयुतः ॥ १८ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र वाग्बभूवाशरीरिणी ।
मा गर्वं कुरु दैत्येन्द्र नारदाज्ञावशो भव ॥ १९ ॥

नोयेद्विद्विपतिः कुब्धस्त्वां उनिष्यति निश्चितम् ।
अतस्तं शरणं गच्छ सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ २० ॥

ममासुरश्च तां श्रुत्वा भेद्युक्तो बभूव उ ।
शुक्लं तत्र समानाथ्य विचारमकरोत् परम् ॥ २१ ॥

शुक्लेषाऽपि तथा प्रोक्तं ततः स भयसंयुतः ।
प्रणम्य नारदं वाक्यं जगाद छितमात्मनः ॥ २२ ॥

ममासुर उवाच ।
त्वया नारद यत् प्रोक्तं तथा शुक्लेण निश्चितम् ।
देवानां छितमत्यन्तं नाऽहं यामि गजाननम् ॥ २३ ॥

आदौ मया विशेषेण सेवितोऽयं मडामुने ।
मां त्यक्त्वा देवनाथः सोऽभवत्तेन नयामि तम् ॥ २४ ॥

भरणं मे यदा प्राप्तं भविष्यति यशस्करम् ।

शत्रूणां शराणां विप्र न योग्यं मानिनां कदा ॥ २५ ॥
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा नारदः पुनरब्रवीत् ।
 मा चिन्तां कुरु दैत्येन्द्र नायं देवसहायवान् ॥ २६ ॥
 देवा मद्युता जाता दैत्यान् जघ्नुः प्रमोडिताः ।
 दैत्यानां मूलनाशार्थं पातालं विविशुः पुरा ॥ २७ ॥
 तदाऽयं वरदो भूत्वा तव सामर्थ्यतः स्वयम् ।
 देवान् मदविडीनांश्च यकार विघ्ननायकः ॥ २८ ॥
 अपि त्वं मोडसंयुक्तस्त्यक्त्वा गाणपतिं परम् ।
 कर्मनाशनतः सर्वान् देवान् हन्तुं समुद्यतः ॥ २९ ॥
 कर्मनाशप्रभावेण देवा नष्टा भवन्ति य ।
 निर्देवं विश्वमत्यन्तं तदा भवति सर्वदा ॥ ३० ॥
 अतस्त्वां हन्तुमुद्युक्तो विघ्नराजो मडासुर ।
 स्वस्वधर्मयुतांश्चेत्तात्र हन्ति ब्रह्मनायकः ॥ ३१ ॥
 सुरासुरमयश्चायं सिद्धिबुद्धिविहारकृत् ।
 सिद्धिबुद्धिविडीनस्त्वं किं करिष्यसि तद्भट ॥ ३२ ॥
 विघ्नराजस्य विघ्नं तु कः क्षमो जायते वद ।
 कर्तुं विघ्नयुतो नित्यं मूर्खभावान् मरिष्यसि ॥ ३३ ॥
 आनन्दं ब्रह्म वेदेषु कथितं सदसम्भयम् ।
 न तत्त्वसंयुतं दैत्य तत्त्वडीनं न विद्यते ॥ ३४ ॥
 सर्वत्र योगभावेन संस्थितं द्वन्द्वधारकम् ।
 स एव विघ्नराजस्त्वां हनिष्यति न संशयः ॥ ३५ ॥
 तेनैव त्रिविधं सर्वं रथितं योगमायया ।
 स्वस्वधर्मयुतं विश्वं कृतं कीडार्थमग्नसा ॥ ३६ ॥
 यदा गर्वयुता दैत्य जन्तवश्चेन्मराद्यः ।
 त्यक्त्वा स्वधर्मं मोडेन संसक्ता विषयेऽभवन् ॥ ३७ ॥
 सर्वैरवध्यातां प्राप्य कुर्वन्ति मनसीप्सितम् ।
 तदाऽयं देहधारी सम्भवते मद्नाशकः ॥ ३८ ॥

असन्मयो गणेशस्य देऽः सन्मयमस्तकम् ।
तेनाऽयं गजवक्त्रोऽभूत्तं गच्छ शरणं परम् ॥ ३८ ॥

नारदस्य वयः श्रुत्वा तथा काव्यस्य दैत्यपः ।
ममासुरः भवाणीं तां विचारमकरोत् वृष्टि ॥ ४० ॥

(Page पं. ७ अ. ७ पान १६)

गणेशो ब्रह्मरूपोऽयं स्वानन्दे वासकारकः ।
गच्छामि शरणं तं स्वहितं तेन भविष्यति ॥ ४१ ॥

विघ्नराजमनादृत्य सिद्धिबुद्धिपतिं प्रभुम् ।
को विघ्नहीनतां प्राप्य तिष्ठेद्वै सर्वमण्डले ॥ ४२ ॥

स्वयं दैत्यानुवाचाथ वयनं हितकारकम् ।
ममासुरः प्रसन्नात्मा गणेशो ममतां दधौ ॥ ४३ ॥

ममासुर उवाच ।

दैत्येन्द्राः कालमुष्या मे वयनं शृणुत प्रियाः ।
काव्येन नारदेनोक्तं भवाण्या तत् करोम्यहम् ॥ ४४ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा धर्माधर्मौ समूयतुः ।
न देवपक्षिणं योग्यं शरणं जगदीश्वरम् ॥ ४५ ॥

भरणं रणमध्ये तु स्वर्गदं कीर्तिदं भवेत् ।
तस्माद्युध्यामले तात विघ्नेशेन विशेषतः ॥ ४६ ॥

देहधारी गणेशानः किं करिष्यति मां वद ।
तात ते मायया देवा दर्शयन्ति प्रमोदकम् ॥ ४७ ॥

नारदो गणाराजस्य भक्तस्तस्य वयः कथम् ।
दैत्येन्द्रैः सह मान्यं त्वं करिष्यसि मलामते ॥ ४८ ॥

नारदभावरक्षार्थं काव्यो वदति वै तथा ।
देवैः संरक्षिता वाणी भस्था तस्या वयो वृथा ॥ ४९ ॥

मा कुरुष्व भयं तात तत्त्वयुक्तं गजाननम् ।
उनिध्यामः प्रतापेन तव दैत्यप्रपालक ॥ ५० ॥

श्रेवमुक्त्वा मलावीरौ रथाद्द्वौ बभूवतुः ।
देवान् उन्तुं प्रगर्वेण जग्मतुः कोधसंयुतौ ॥ ५१ ॥

मामेति वचनं दैत्यनाथस्य त्यज्य दुर्मदौ ।
 धर्माधर्मौ गणेशानं जग्मतुर्धननाथ य ॥ ५२ ॥
 ततो गणेश्वरं विप्रो नारदः प्रजगाम उ ।
 कथयामास वृत्तान्तं सोऽपि क्रोधयुतोऽभवत् ॥ ५३ ॥
 देवान् भययुतान् वीक्ष्य जगाद गणनायकः ।
 मा भयं कुरुत प्राज्ञा उनिष्यामि ममासुरान् ॥ ५४ ॥
 अमोघास्त्रबलैर्युक्तो ममासुरः प्रतापवान् ।
 समागतः सोऽपि येत्तं उनिष्यामि न संशयः ॥ ५५ ॥
 अवेमुक्त्वा गणाधीशः कमलं निजडस्तगाम् ।
 भुभोय क्रोधसंयुक्तो मडास्त्रं ब्रह्मरूपकम् ॥ ५६ ॥
 क्षणेन कमलं तत्र दैत्यसैन्ये पपात उ ।
 तस्माज्जातः सुवासश्च प्रससार मडीतले ॥ ५७ ॥
 गणेशानं द्विषन्तस्तान् जघान वास आगतः ।
 द्वेषडीनान् समुत्सृज्य तदद्भुतमिवाऽभवत् ॥ ५८ ॥
 वासं गृह्य मडादैत्यौ धर्माधर्मौ मृती भूधे ।
 प्रधानाः पञ्च तद्भुते मृतास्तत्र बभूवुरे ॥ ५९ ॥
 ततो डाडारवं कृत्वा दैत्याः पातालमाविशन् ।
 कमलं क्रोधसंयुक्तं जगाम उ ममासुरम् ॥ ६० ॥
 सुवासकं तस्य गृह्य मूर्च्छितोऽभवन् ममासुरः ।
 प्रडरार्धेन दैत्येशः सावधानो बभूव उ ॥ ६१ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 सप्तमे भाऽः विघ्नराज्यरिते ममासुरगर्वडरणं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ ७.७
 (Page पं. ७ अ. ८ पान १७)

७.८ ममासुरशान्तिवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

कश्यप उवाच ।

ततो ममासुरस्तत्र सावधानो बभूव उ ।

समीपे कमलं संस्थं दृष्ट्वा भययुतोऽभवत् ॥ १ ॥

त्यक्त्वा गर्वमडादित्यः कमलं प्राणनाम ७ ।

कृत्वा करपुटे लीतोऽभवत् स्तोतुं समुद्यतः ॥ २ ॥

ममासुर उवाच ।

कमलाय नमस्तुभ्यं गणेशशस्त्रमुभ्यक ।

वासनानां परेशाय सुवासधारिणे नमः ॥ ३ ॥

विषयेषु सुवासेन मोहिताः सम्भ्रमन्ति ते ।

संसारं दुःखसंयुक्ताः सुभयुक्ताः त्वया कृताः ॥ ४ ॥

योगवासनया युक्ता ब्रह्मभूता भवन्ति ते ।

वासनानां प्रभेदाश्च बलवस्तेषु किं भ्रुवे ॥ ५ ॥

तेषां ब्रह्मस्वरूपाय ज्ञेयकाय नमो नमः ।

विश्वं कमलसम्भूतं पद्माकारं वदन्ति तत् ॥ ६ ॥

अतस्त्वां कः समर्थः स्यात् स्तोतुं शस्त्रोत्तमोत्तम ।

नमो नमः प्रसन्नं त्वं भव मां रक्ष ते भयात् ॥ ७ ॥

द्वैत्येशं संस्तुवन्तं तं दृष्ट्वा शान्तिं समादधे ।

कमलं गणाराजस्य हस्तगं प्रबभूव ७ ॥ ८ ॥

ममासुरः प्रसन्नात्मा काव्येन विघ्ननायकम् ।

जगाम तं प्राणभ्यैव पुपूञ्जे भक्तिसंयुतः ॥ ९ ॥

पुनः प्राणभ्य विघ्नेशं कृत्वा करपुटे प्रिये ।

तुष्टाय उर्षसंयुक्तो ज्ञात्वा तं ब्रह्मनायकम् ॥ १० ॥

ममासुर उवाच ।

विघ्नेशाय नमस्तुभ्यं सर्वसत्ताप्रयालिने ।

अनादये परेशाय ब्रह्मेशाय नमो नमः ॥ ११ ॥

गणेशाय गणानां तु चालकाय परात्मने ।

आनन्दाय सदानन्ददायकाय नमो नमः ॥ १२ ॥

उरभ्मायैकदन्ताय शूर्पकर्णाय दुष्टद्वये ।

लभ्योदराय वै तुभ्यं भक्तपाल नमो नमः ॥ १३ ॥

स्वानन्दपतये तुभ्यं योगाकारस्वरूपिणे ।

शान्तिभ्यः शान्तिदात्रे ते शान्तिस्थाय नमो नमः ॥ १४ ॥

ज्येष्ठराज्य पूज्याय सर्वेषां सर्वनायक ।

विनायकाय देवानां दैत्यानां पालकाय ते ॥ १५ ॥

आदिपूज्याय यान्ते ते अवशिष्टाय ते नमः ।

सिद्धिबुद्धिपते तुभ्यं यतुर्भुज नमो नमः ॥ १६ ॥

शेषस्थोपरिसंस्थाय नागेशध्वजधारिणे ।

गजाननाय देवेश नमो दैत्येशरूपिणे ॥ १७ ॥

भक्तानां विघ्नहन्त्रे ते ह्यभक्तानां विनाशिने ।

योगिनां समभावाय हृदिस्थाय नमो नमः ॥ १८ ॥

नानाभेदमयं ब्रह्मासद्रूपं वेदवादतः ।

भेदहीनं च सद्रूपं तयोः साम्ये त्वमञ्जसा ॥ १९ ॥

समस्यानन्दसंस्थो यः को जानाति च तं प्रभुम् ।

विघ्नराजं प्रपश्यामि प्रत्यक्षं ब्रह्मनायकम् ॥ २० ॥

तेनाऽहं कृतकृत्यश्चाऽधुना जातो न संशयः ।

धन्यं मे जन्म कर्मादि येन दृष्टो गजाननः ॥ २१ ॥

किं स्तौमि त्वां गणेशान यत्र वेदादयः प्रभो ।

शान्तिं प्राप्ता विशेषेण योगिनस्ते नमो नमः ॥ २२ ॥

अेवं ममासुरः स्तुत्वा ननर्तासौ सुभाग्यवान् ।

शोभाञ्चितशरीरश्च साश्रुनेत्रः सुरूपिणि ॥ २३ ॥

तमुवाय मलाभक्त्या युतं विघ्नप्रनायकः ।

वरं ब्रूहि मलाभाडो दास्यामि स्तोत्रतोषितः ॥ २४ ॥

त्वया कृतमिदं स्तोत्रं मदीयं सर्वदं भवेत् ।

सकामेभ्यो विशेषेण नानाकामप्रदायकम् ॥ २५ ॥

निष्कामेभ्यो मलामोक्षदायकं प्रभविष्यति ।

(Page पं. ७ अ. ९ पान १८)

मम भक्तिप्रदं यैतन् मम भावउरं सदा ॥ २६ ॥

विघ्नेशवचनं श्रुत्वा तं प्रणम्य ममासुरः ।

जगाद भक्तिसंयुक्तो विघ्नराजं कृताञ्जलिः ॥ २७ ॥

ममासुर उवाच ।

यदि प्रसन्नभावेन वरं दास्यसि विघ्नप ।

तव भक्तिं स्थिरं देहि मायानाशकरी प्रभो ॥ २८ ॥

गाणपत्यसडावासं देहि नाथ निरन्तरम् ।

स्थानं भक्ष्यादिकं दृष्टे तत्र स्थास्यामि यन्त्रितः ॥ २९ ॥

दासोऽहं ते गाणाधीश नान्यं याये वरं परम् ।

तव दर्शनमात्रेण ज्ञानयुक्तोऽहमञ्जसा ॥ ३० ॥

विघ्नेश उवाच ।

मदीया भक्तिरुग्रा ते भविष्यति ममासुर ।

गाणपत्यप्रियत्वं य योगयुक्तो भविष्यसि ॥ ३१ ॥

स्वस्थाने निर्भयो भूत्वा तिष्ठ त्वं मत्परायणः ।

स्वधर्मविधिहीनं त्वं कर्म भुङ्क्ष्व जनैः कृतम् ॥ ३२ ॥

यत्राद्यौ पूजनं मे न स्मरणं वा ममासुर ।

मम भावेन सम्मोह्य राज्यं कुरु लृष्टि स्थितः ॥ ३३ ॥

मद्भक्तान् दासवन्नित्यं रक्षस्व स्नेहभावतः ।

मम भावविहीनांश्च कुरु मे ममतायुतान् ॥ ३४ ॥

अेवं विघ्नेश्वरस्यैव श्रुत्वा वचनमुत्तमम् ।

ममासुरस्तं तथेति प्रलृष्टो वाक्यमब्रवीत् ॥ ३५ ॥

प्रणम्य तं ममो दैत्यः स्वस्थाने प्रजगाम ह ।

शान्तिं धृत्वा गणेशानं भजते सर्वभावतः ॥ ३६ ॥

दैत्यास्तं त्यज्य सर्वे तु भययुक्ता विशेषतः ।

पातालं विविशुः सद्यः सोऽपि लर्षयुतोऽभवत् ॥ ३७ ॥

अेवं ममासुरं शान्तं यकार विघ्ननायकः ।

स्वाधीनं कृत्य तं स्थाने स्थापयामास मानिनि ॥ ३८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

सप्तमे भाऽः विघ्नराज्यरिते ममासुरशान्तिवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ ७.८

७.९ क्षेत्रवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

कश्यप उवाच ।

ममासुरं शान्तियुतं वीक्ष्य देवाः सुदुर्षिताः ।

प्रणाम्य मुनिसंयुक्ताः पुपूजुर्विघ्ननायकम् ॥ १ ॥

पूज्यं तं लृष्टरोमाणः पुनः प्रणाम्य भावतः ।

तुष्टुवुर्विघ्नराजं ते भद्राञ्जलय आदरात् ॥ २ ॥

देवर्षय उच्युः ।

साम्यस्वरूपं द्विविधेषु संस्थं द्वन्द्वैर्विडीनं परमार्थभूतम् ।

आनन्दनाथं निजभक्तपोषं तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ ३ ॥

सर्वात्मकं बिम्बमथो विधाय तेनैव द्वन्द्वं रचितं गणेश ।

सत्यस्वरूपं च परं ज्यसत्यं तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ ४ ॥

भेदैर्विडीनं परमप्रमेयं साक्षिमयं कृत्य विनायकत्वम् ।

तत्रैव नित्यं समभावसंस्थस्तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ ५ ॥

दुष्टे त्वया भेदयुतं द्वितीयं सृष्टं परं ब्रह्म विदारदं च ।

(Page भं. ७ अ. ९ पान १९)

उत्थानरूपं त्वमपि प्रसंस्थस्तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ ६ ॥

त्वन्मायया मोडयुते परेशे अन्योन्यमादौ मिलिते प्रकाशिन् ।

तत्र स्थितस्त्वं च विमोडशून्यस्तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ ७ ॥

त्वत्प्रेरितं द्वन्द्वमयं परं च सोऽलं तथा बिन्दुमयं चकार ।

तत्स्थः समत्वेन विदारकारिस्तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ ८ ॥

ताभ्यां मिलित्वा रचितं गणेश विश्वं यतुष्पादमयं पुराणम् ।

तत्रैव ते नाथ प्रकाशाभावस्तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ ९ ॥

अवं स्वतोत्थानभवेन कृत्वा साम्यस्वरूपेण विदारकारिन् ।

तद्भावशून्योऽसि गजानन त्वं तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ १० ॥

अवं परेशाधिपतेन सृष्टं त्वं तादृशो नो गणराज भासि ।

साङ्ख्यस्वरूपं प्रवदन्ति वेदास्तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ ११ ॥

दोषैर्विडीनं प्रवदन्ति साङ्ख्यं तस्मान्न विघ्नेश्वर साङ्ख्यसंस्थः ।

उत्थानडीनो न भवेः कदापि तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ १२ ॥

स्वानन्दवासी गणनायकस्त्वमानन्दरूपोऽसि वदन्ति वेदाः ।

द्वन्द्वप्रकाशश्च तदात्मशून्यः तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ १३ ॥

नित्यं मनोवाक्प्रभवैश्च डीनः साभ्यात्मकेनैव सुयोगकेन ।

लक्ष्यः सदानन्दधनप्रकाशस्तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ १४ ॥

स्तोतुं न शक्ताः प्रभवन्ति वेदा डेरम्भमाद्यं प्राणामामुखे त्वाम् ।

तेनैव तुष्टो भव देवदेव तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ १५ ॥

सर्वात्मकं त्वां प्रवदन्ति सर्वे योगीन्द्रमुष्याः प्रभुदासभूताः ।

तत्रैव ते ध्यानमपारमेयं तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ १६ ॥

तेषां मनोभक्तिभवं य भावं संरक्षणार्थं वपुषा प्रयुक्तः ।

तत्रैव भक्तिं कुरुते सुभक्तस्तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ १७ ॥

देवस्त्वसदृशममयश्च तेऽयं सद्रूपतुष्टं गजवायकं ते ।

योगे तयोस्त्वं य विभासि देवस्तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ १८ ॥

क्यांननं त्वां प्रवदन्ति तेन सन्तः सदा योगमयं लृष्टिस्थम् ।

सिद्धिप्रदं बुद्धिप्रयालकं वै तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ १९ ॥

ब्रह्माऽऽत्ममेवं मधधीनकं य विश्वादिकं ब्रह्मगणा वदन्ति ।

त्वन्मायया मोहितयेतसस्ते तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ २० ॥

सत्ताविडीनान् प्रकरोषि तांस्त्वं विघ्नप्रदानेन मडानुभाव ।

स्वार्थैर्विडीनाः प्रभवन्ति पूर्णास्तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ २१ ॥

अङ्घ्रिं पुनस्ते शरणाश्रितास्ते विघ्नेन डीनाः प्रभवो भवन्ति ।

विघ्नेशनामाऽसि ततस्त्वमेव तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ २२ ॥

मेतादृशं विघ्नपतिं कथं वै स्तोतुं वयं योगमयं भवामः ।

वेदा न शक्ता मनसा ह्यलभ्यं तं विघ्नराजं सततं भजामः ॥ २३ ॥

कश्यप उवाच ।

मेवं स्तुत्वा गणाधीशं प्रणोमुरमर्षयः ।

तुष्टस्तानब्रवीद्देवो विघ्नेशो ब्रह्मणां पतिः ॥ २४ ॥

विघ्नेश उवाच ।

देवर्षयो वरान् भूत मडाभागा लृष्टीप्सितान् ।

दास्यामि स्तोत्रतुष्टोऽहं भक्त्या स्वाधीनतां गतः ॥ २५ ॥

भवत्कृतमिदं स्तोत्रं भवेत् सर्वार्थदायकम् ।

(Page पं. ७ अ. ८ पान २०)

यः पठेच्छृणुयाद्भाऽपि स सर्वं प्राप्नुयात् परम् ॥ २६ ॥

विद्यामायुर्धनं धान्यं यशो धर्मं तथार्थकम् ।

कामं मोक्षं ब्रह्मभूयं दास्यामि स्तोत्रपाठतः ॥ २७ ॥

पुत्रपौत्रादिकं सौख्यमारोग्यादिसमन्वितम् ।

विजयं जयकाले च स्तोत्रपाठाल्लभेन्नरः ॥ २८ ॥

मारणोऽथ्याटनाद्यं यानेन सिद्धं भविष्यति ।

परकृत्यप्रशमनं भवेच्च मरणादिकम् ॥ २९ ॥

कारागृहादिजा पीडा नश्येदनेन निश्चितम् ।

सहस्रावर्तनादेवा मुनयो नाऽत्र संशयः ॥ ३० ॥

अेकविंशतिवारं यैकविंशति दिनानि च ।

पठेद्वा शृणुयात् सोऽपि मनसीप्सितमाप्नुयात् ॥ ३१ ॥

मद्भक्तिवर्धनं येदं भविष्यति निरन्तरम् ।

अपराधादिकस्याऽपि नाशकं चास्तु सर्वदा ॥ ३२ ॥

अेवं गणपतेर्वाङ्मयं श्रुत्वा तममर्षयः ।

प्राणभ्य देवभूयस्ते वचनं भक्तिसंयुताः ॥ ३३ ॥

देवर्षय उच्युः ।

यदि प्रसन्नतां यातो विघ्नेशस्ते पदाभ्युजे ।

भक्तिं देहि विशेषेण वरं नान्यं वृणीमहे ॥ ३४ ॥

ममासुरस्त्वया नाथ शान्तियुक्तः कृतो मडान् ।

तेन स्वस्थानगाः सर्वे भविष्यन्ति द्विवौकसः ॥ ३५ ॥

मुनयः कर्मकर्तारो जनाः स्वधर्मसंयुताः ।

भविष्यन्ति गण्णाध्यक्ष वृणीमहे किमप्यहो ॥ ३६ ॥

कृतं त्वया वराणां यत् कार्यं विघ्नविदारण ।

तथेति तानथोक्त्वाऽसौ देवेशोऽतर्षधे प्रिये ॥ ३७ ॥

देवा मुनिगणैः सार्धं तं प्राणभ्य विशेषतः ।

भेद्युक्ता गाण्माध्यक्षं स्थापयामासुरादरात् ॥ ३८ ॥

डिमाचलस्य मध्ये तत् स्थानं विघ्नपतेः परम् ।

सम्पूर्णाभुत्तरदिशि सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ३९ ॥

भाद्रशुक्लचतुर्थ्यां तु मध्याह्ने स्थापितः परः ।

विघ्नेशो मुनिभिः सार्धं देवैः सर्वसुभाषः ॥ ४० ॥

मध्ये विघ्नपतिः साक्षाद्भामे सिद्धिः स्थिता स्वयम् ।

बुद्धिश्च दक्षिणाङ्गे तु नागेशः पुरतः स्थितः ॥ ४१ ॥

क्षेत्राणि पृष्ठभागे य प्रयागादीनि मानदे ।

संस्थितानि प्रसेवार्थं विघ्नराजस्य नित्यदा ॥ ४२ ॥

वामे शुभसुभा देवा दक्षिणाङ्गे मुनीश्वराः ।

पुरतो गाणराजस्य सेवन्ते तं सुलोचने ॥ ४३ ॥

असुरा नागमुष्याश्च गन्धर्वाप्सरसस्तथा ।

नानासिद्धगाणस्तत्र वसन्ति सेवनोत्सुकाः ॥ ४४ ॥

गङ्गाधाः सरितस्तत्र भक्तियुक्ता वसन्ति य ।

अन्ये नाना जना देवि वसन्ति भक्तिकारकाः ॥ ४५ ॥

दशयोजनविस्तारं क्षेत्रस्य मुष्यभावतः ।

यतुरस्रं मडाक्षेत्रं ज्ञातव्यं स्वसुभप्रदम् ॥ ४६ ॥

तत्र गाणेशतीर्थं तु सर्वसिद्धिप्रदायकम् ।

जन्तवे स्नानमात्रेण भुक्तिमुक्तिप्रदं भवेत् ॥ ४७ ॥

अन्येषां विष्वसुमुष्यानां तत्र तीर्थानि योगिनाम् ।

स्थितानि स्नानमात्रेण स्वस्वसायुज्यदानि तु ॥ ४८ ॥

अन्यदेवादिकानां ये भक्ताः क्षेत्रे मृता यदि ।

ते सर्वे शुक्लगत्या य ब्रह्मभूता भवन्ति वै ॥ ४९ ॥

यात्रां तत्र प्रकुर्वन्ति भक्ता भाद्रपदे प्रिये ।

शुक्लपक्षे यतुर्थ्यां वै मडोत्सवपरायणाः ॥ ५० ॥

क्षेत्रवासिजनाः सर्वे देवर्षिगाणसंयुताः ।

परस्परं विशेषेण बोधयन्ति गजाननम् ॥ ५१ ॥

(Page पं. ७ अ. १० पान २१)

विघ्नराज्यरित्राणि कथयन्ति परस्परम् ।

साश्रुनेत्रा भवन्त्येते भक्त्या विघ्नेश्वरस्य य ॥ ५२ ॥

यस्मिन् कस्मिन् दिने देवि यात्रां कुर्वन्ति मानवाः ।

एतद् भुक्त्वाऽभिलान् भोगानन्ते मुक्तिमवाप्नुयुः ॥ ५३ ॥

ये तत्र विघ्नराजं तु नमन्ति मनसीप्सितम् ।

लब्ध्वा सुभयुताः सर्वे भवन्ते नात्र संशयः ॥ ५४ ॥

यत्र कुत्र स्थिता देवि भक्ता विघ्नेश्वरस्य य ।

अहमभूता न सन्देहो दर्शनात् पावना नृणाम् ॥ ५५ ॥

मानुषं देहमाद्यैव न पश्येद्विघ्ननायकम् ।

पशुतुल्यः स विज्ञेयो जन्म तस्य निरर्थकम् ॥ ५६ ॥

अेवं भाऽरेषु सर्वेषु द्वीपेषु क्षेत्रमुत्तमम् ।

विघ्नराजस्य विप्रेशैः कृतमुत्तरदिग्भवम् ॥ ५७ ॥

अहमभूयप्रदं क्षेत्रं वैघ्नेशं य यतुष्यदम् ।

तस्य किं वर्णनं कुर्यां यत्र वेदा विसिस्मिरे ॥ ५८ ॥

सङ्क्षेपेण मया प्रोक्तं क्षेत्रमाहात्म्यमुत्तमम् ।

विस्तरेश्च न कोऽप्येतद्दर्शयितुं क्षमो भवेत् ॥ ५९ ॥

अेवं विघ्नेश्वरो देवो नानाऽवतारकारकः ।

भक्तानां रक्षणार्थायाभक्तानां उरणाय य ॥ ६० ॥

अवतारा असङ्ख्याता विघ्नेशस्य महात्मनः ।

तेषां यस्मिन् वक्तुं न समर्थोऽहमञ्जसा ॥ ६१ ॥

एतद् ममासुरस्यैव शमनं कथितं मया ।

यस्मिन् विघ्नराजस्य सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ६२ ॥

शृणुयाथः पठेद्वाऽपि भयं तस्य ममात्मकम् ।

न भवेदीप्सितं सर्वं लभेद्दह्म सनातनम् ॥ ६३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले महापुराणे

सप्तमे भाऽरे विघ्नराज्यरिते ममासुरशान्तियुक्तविघ्नेशयस्मिन्-

क्षेत्रवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ ७.९

७.१० विष्ववताखर्णनं नाम दशमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दितिरुवाच ।

श्रुत्वा ब्रह्मप्रदं पूर्णं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ।

यरितं विघ्नराजस्य न तृमाऽडं मुनीश्वर ॥ १ ॥

अडो विघ्नपतिः साक्षाद्ब्रह्मभूतो न संशयः ।

मया ज्ञातोऽधुना नाथ तव वाक्याद्विशेषतः ॥ २ ॥

अवतारान् वद स्वामिन् विघ्नेशस्य मडात्मनः ।

मुप्यानपारकेषु त्वं तारयस्व भवार्णवात् ॥ ३ ॥

मुद्रल उवाच ।

अेवं पृष्टो मडायोगी कश्यपो ङर्षसंयुतः ।

समालिङ्ग्य प्रियां दक्ष जगाद वयनं छितम् ॥ ४ ॥

धन्याऽसि दक्षपुत्रि त्वं येन विघ्नेश्वरे रतिः ।

जाता ते सार्थकं सर्वं करिष्यसि न संशयः ॥ ५ ॥

विघ्नेशन मडादेवि सृष्टं ब्रह्म ङ्यसन्मयम् ।

सद्रूपं तत्र बिम्बेन मायाभ्यां संस्थितः प्रभुः ॥ ६ ॥

ततस्ताभ्यां मिलित्वा वै सृष्टं य द्विविधं परम् ।

स्वतः परत उत्थानं ततः सोऽडं य बिन्दुकम् ॥ ७ ॥

ततश्चतुर्विधं देवि विश्वं सृष्टं विशेषतः ।

(Page पं. ७ अ. १० पान २२)

स्थूलसूक्ष्मसमात्माप्यमेकानेकादिसंयुतम् ॥ ८ ॥

अेवं नानाविधं ब्रह्म विश्वं नानाविधं पुरा ।

आनन्देन विडीनत्वाद्ब्रह्मौ व्यापारवर्जितम् ॥ ९ ॥

स्वस्वङियां प्रयङ्कुर्वे न तत्र मोडयुक्तता ।

डीनता न तथा तानि षेदयुक्तानि सम्ब्रभुः ॥ १० ॥

तैस्तपो धोररूपं तु कृतं विघ्नेश्वरस्य वै ।

ध्यात्वा ब्रह्ममयं रूपमेकाक्षरविधानतः ॥ ११ ॥

द्रिव्यवर्षसडस्रे तु गते तु विघ्ननायकः ।
 दुद्वि तेषां प्रसन्नोऽभूत् प्रकटश्च भभूव उ ॥ १२ ॥
 नरकुञ्जरयुक्तं यदृश्यामास रुपकम् ।
 दृष्ट्वा तं उर्षितानि भ्रमाणि वै नेमुरन्तरे ॥ १३ ॥
 विघ्नेशकृपया तेषां तद्रूपज्ञानजोऽमलः ।
 बोधो भभूव तेनैव तुष्टानि स्म भजन्ति तम् ॥ १४ ॥
 ततो विष्णुस्वरूपेण विघ्नेशो वरदोऽभवत् ।
 आगत्य तान् उवाचाथ वरान् वृणुत सर्वपः ॥ १५ ॥
 ततो भ्रमाणि तं दृष्ट्वा विस्मितानि भभूविरै ।
 विघ्नेशकृपया तेषां ज्ञानं तस्य भभूव उ ॥ १६ ॥
 भिम्भात्मकश्च सर्वत्र विघ्नेशोऽयं प्रतापवान् ।
 स्वमडिम्नि स्थितः सोऽपि गजवङ्ग्राद्विचिह्नितः ॥ १७ ॥
 ततो उर्षयुतान्येवं प्रणोमुर्भक्तिभावतः ।
 नत्वा पूज्य मडाविष्णुं तुष्टुवुस्तं सुलोचने ॥ १८ ॥
 भ्रमाण्ययुः ।
 विघ्नेशाय नमस्तुभ्यं गरुडध्वजिने नमः ।
 यतुर्भुजाय सर्वेषां पतये वै नमो नमः ॥ १९ ॥
 यङ्कपाणे रमेशाय परात्परतराय य ।
 डेरम्भाय विङ्कुण्ठस्य नाथाय ते नमो नमः ॥ २० ॥
 स्वानन्दवासिने तुभ्यं गजाननाय दुण्ठये ।
 अपाराय मडेशानसुताय तु नमो नमः ॥ २१ ॥
 काश्यपाय य शेषस्य पुत्राय भक्तवत्सल ।
 दैत्यदानवनाशाय शार्ङ्गिणे ते नमो नमः ॥ २२ ॥
 गदाधराय देवाय वासुदेवाय देवप ।
 धर्मस्थापनकाराय भ्रमाणे ते नमो नमः ॥ २३ ॥
 सदसन्मयरुपाय यानन्दपदधारिणे ।
 समाय सर्वभावेषु शाश्रताय नमो नमः ॥ २४ ॥
 नमो वागतिरुपाय देडदेडिप्रयारिणे ।

भोधाय य विदेलाय विषणवे ते नमो नमः ॥ २५ ॥

किं स्तुमस्त्वां परेशान यत्र वेदा विकुण्ठिताः ।

योगिनस्तु मलाभाग प्रसन्नो भव ते नमः ॥ २६ ॥

ब्रह्माणि श्रेवं स्तुत्वा य प्रणोमुस्तं जनार्दनम् ।

तान्युत्थाप्य जगाद स्वयं विषणुर्धसंयुतः ॥ २७ ॥

विषणुरुवाच ।

भवत्कृतं मदीयं य स्तोत्रं भुक्तिप्रदं भवेत् ।

भुक्तिदं शृण्वते ब्रह्मदायकं पठते सदा ॥ २८ ॥

ब्रह्माणि यद्यद्विच्छेत तत्तद् वृणुत सत्यरम् ।

दास्यामि तपसा तुष्टः स्तोत्रेणानेन निश्चितम् ॥ २९ ॥

ब्रह्माण्युचुः ।

देख्यानन्दमयं नाथ सौम्यं स्वाभाविकं परम् ।

सामर्थ्यं स्वस्वकार्येषु सत्यसङ्कल्पसम्भवम् ॥ ३० ॥

तव पादयुगे नाथ भक्तिं देहि विशेषतः ।

योगशान्तिभवं सौम्यं ब्रह्मभूयप्रदायकम् ॥ ३१ ॥

विषणुरुवाच ।

भवद्भिः प्रार्थितं सर्वं तत्तत् सर्वं भविष्यति ।

सङ्कलं सर्वभावेन कुरुध्वं कार्यमुत्तमम् ॥ ३२ ॥

योगशान्तिं प्रवक्ष्यामि ब्रह्मभूयप्रदायिनीम् ।

ब्रह्माणि भक्तियुक्तानि शृणुध्वं योगसेवनात् ॥ ३३ ॥

(Page पं. ७ अ. ११ पान २३)

पञ्चयित्तमर्थी बुद्धिं तत्र भ्रान्तिङ्करीं पराम् ।

सिद्धिं जानीत सर्वत्र तयोः स्वामी गजाननः ॥ ३४ ॥

सम्प्रज्ञातमथो देहो सम्प्रज्ञातात्मकं शिरः ।

गजरूपं तथोर्योगे देहधारी बभूव ह ॥ ३५ ॥

संयोगाभ्यो गकारश्च णकारो योगगः स्मृतः ।

तथोर्योगे गणेशोऽयं नामाऽब्रूनात्र संशयः ॥ ३६ ॥

स्वसंवेद्येन योगेन दर्शनं जायते परम् ।

गणेशस्य य तेनाऽयं स्मृतः स्वानन्दवासकः ॥ ३७ ॥

असख्खक्तिश्च सद्विमानुः समोर्धं नेति शङ्करः ।

यतुर्णां ब्रह्मणां योगे स्वानन्दः कथ्यते बुधैः ॥ ३८ ॥

स्वानन्दो मायया युक्तः संयोगात् ब्रह्मणां मतः ।

अयोगो ब्रह्मणां मायया लीनो व्यतिरेकतः ॥ ३९ ॥

संयोगाऽयोगयोर्योगे गणेशः शान्तिरुपधृक् ।

तं भजध्वं विशेषेण हृदि चित्तप्रयालकम् ॥ ४० ॥

तेन य ब्रह्मभूतानि भविष्यथ न संशयः ।

ब्रह्मणि कथितं योगं प्रयुद्ध्वं भक्तिकाराणात् ॥ ४१ ॥

यद्यस्य क्षियते तत्त्वैर्जगद्रथनकाटिकम् ।

भवद्भिस्तद्गणेशाय समर्थं सकलाः क्षियाः ॥ ४२ ॥

अवेमुक्त्वा मडाविष्णुस्तत्रैवान्तरधीयत ।

ब्रह्मणि तं नमस्कृत्य साधयामासुरञ्जसा ॥ ४३ ॥

कमेण ब्रह्मभूतानि ब्रह्मणि य बभूविरे ।

तानि ब्रह्मणि योगेन गाणेशे दक्षनन्दिनि ॥ ४४ ॥

तत आनन्दयुक्तानि यकुः सर्वं यरायरम् ।

तत्रानन्देन सर्वाणि कीडां यकुः परस्परम् ॥ ४५ ॥

अतत्ते कथितं सर्वं यरित्रं देवि शोभनम् ।

विष्णुरुपधरस्यास्य विघ्नराजस्य सर्वदम् ॥ ४६ ॥

शुशुयाधो नरो वाऽपि पठेत्तस्य प्रिये सदा ।

भुक्तिमुक्तिप्रदं पूर्णं सर्वानन्दकरं भवेत् ॥ ४७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

सप्तमे भाऽः विघ्नराज्यरिते विष्णुवतारवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः ॥ ७.१०

७.११ लक्ष्मीविनायक्यरितवर्णनं नामैकादशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

कश्यप उवाच ।

अेकदा सुभमासीनं नारायणमनामयम् ।

प्रणम्य तं मलाभागो विष्वक्सेन उवाच ७ ॥ १ ॥

विष्वक्सेन उवाच ।

वद केशव योगं मे शान्तिदं ते पदप्रदम् ।

संसाध्य विष्वक्पुत्रोऽहं भविष्यामि सुभक्तिः ॥ २ ॥

श्रीनारायण उवाच ।

नामरुपात्मकं सर्वमसत्यं वेदवादतः ।

जन्ममृत्युयुतं विद्धि ब्रह्म तत्र य तादृशम् ॥ ३ ॥

सर्वभेदविहीनं यत् परं ब्रह्मात्मवाचकम् ।

अमृतं सत्यमेकं तज्जानीहि योगसेवया ॥ ४ ॥

तयोर्योगे समं ब्रह्म सदानन्दमयं परम् ।

विष्वक्पुत्रं समाख्यातं जानीहि भक्तिभावतः ॥ ५ ॥

तदेव विघ्नराज्यं ब्रह्म वेदे प्रतिष्ठितम् ।

तं भजस्व विधानेन तदा शान्तिमवाप्स्यसि ॥ ६ ॥

(Page भं. ७ अ. ११ पान २४)

विष्वक्सेन उवाच ।

कथं विघ्नेश्वरः स्वामिन् विष्वक्पुत्रः प्रकीर्तितः ।

वद मां सर्वशास्त्रज्ञ संशयस्थापनुत्तये ॥ ७ ॥

श्रीविष्वक्पुत्रवाच ।

मायासुप्तं विजानीहि विघ्नयुक्तं विशेषतः ।

आत्मसौम्यं सदा प्रोक्तं विघ्नहीनं बुधैः पुरा ॥ ८ ॥

तयोर्योगे गणेशानो विघ्नराजः प्रकीर्तितः ।

सदानन्दमयः सोऽपि योगिभिः सेवितोऽभवत् ॥ ९ ॥

गणः समूहपुत्रश्च समूहा ब्रह्मवाचकाः ।

ब्राह्म्यान्तराट्टियोगेन ज्ञायन्ते योगिभिर्भ्रुवम् ॥ १० ॥

गणेशानस्य भिम्बं यत् पतितं मायया युतम् ।

तदेव शिवविष्वक्वादि वाचकं प्रबलूय ७ ॥ ११ ॥

अतो गणेशरुपा वै वयं सर्वे कलांशतः ।

तं भजस्व विधानेन तदा शान्तिमवाप्स्यसि ॥ १२ ॥

कश्यप उवाच ।

विष्णोर्वचनमाकर्ण्य विष्वक्सेनः प्रणम्य तम् ।
जगाद भक्तिसंयुक्तो वचनं दक्ष पुत्रिके ॥ १३ ॥

विष्वक्सेन उवाच ।

नाऽहं भजामि विघ्नेशं तव भक्तिपरायणः ।
त्वत्तः परतरं नास्ति वदसे किं जनार्दन ॥ १४ ॥

अेवमुक्त्वा स्वयं विष्णुं तं प्रणम्य ययौ प्रिये ।
वनं योगस्य सिद्ध्यर्थं तताप तप आदरात् ॥ १५ ॥

आनन्दं सर्वभावेषु विष्णुं धृत्वा स्वयं वृष्टि ।
जजाप मन्त्रराजं स षट् विष्णुस्तु ऋगभवम् ॥ १६ ॥

निराडारपरो भूत्वा विष्वक्सेनः प्रतापवान् ।
तपश्चकार तद्भक्त्या वैष्णवानां शिरोमणिः ॥ १७ ॥

ततो वर्षशते पूर्णं प्रसन्नो गणनायकः ।
ददौ योगं समाप्यं तु तस्मै भावधरः प्रभुः ॥ १८ ॥

स्वयं संयोगरूपं तं दृष्ट्वा संदर्भितोऽभवत् ।
ततो वृष्टि गणेशानं ददर्श लक्ष्मीसंयुतम् ॥ १९ ॥

दृष्ट्वा भेदसमायुक्तो विष्णुं चिन्त्य मलायशाः ।
मन्त्रं जजाप तत्रैव गणेशभवलोकयन् ॥ २० ॥

क्षणं नारायणं लक्ष्म्या युक्तं ददर्श येतसि ।
क्षणाद्धिघ्नेश्वरं सोऽपि विस्मितः प्रबभूव ह ॥ २१ ॥

तपसोऽतिप्रभावेण शुद्ध्यित्तो बभूव ह ।
त्यक्त्वाभिमानं मोहं विचारमकरोत् वृष्टि ॥ २२ ॥

मायाभयं शरीरं तु मायाहीनं य मस्तकम् ।
गजाकारं तयोर्योगे देवधारी गणेश्वरः ॥ २३ ॥

अस्य भिम्बं सदा मोहयुतं देवि विनिश्चितम् ।
विष्णुः समस्वभावस्थो लक्ष्म्यायुक्तो विशेषतः ॥ २४ ॥

स्वमडिम्नि स्थितो देवः सिद्धिबुद्धिसमन्वितः ।
मायाभेलकरः सोऽपि लक्ष्मीपतिरुदाहृतः ॥ २५ ॥

विष्णुना बोधितोऽहं तु पूर्वकालेऽभिमानतः ।
 अबुध्यं नैव तद्रूपं वृथा पण्डितको यथा ॥ २६ ॥
 अहो योगसमं किञ्चिन्न दृष्टे नैव संश्रुतम् ।
 यस्य सेवनमात्रेणाभिमानो नाशमेष्यति ॥ २७ ॥
 अेवं विचार्य दैवेशं गणेशं ध्यानसंयुतः ।
 ध्यात्वा पुपूज्य भावेन मानस्या पूजया स तु ॥ २८ ॥
 ततः प्रसन्नतां यातो गणेशो भक्तवत्सलः ।
 वरान् दातुं समायातो विष्वक्सेनाश्रमे प्रिये ॥ २९ ॥
 ध्यानस्थो न भुबोधैव समागतं गजाननम् ।
 विष्वक्सेनस्ततश्चित्रं यकार विघ्ननायकः ॥ ३० ॥
 हृदिस्थं गणनाथं स लोपयामास तत्क्षणात् ।
 (Page पं. ७ अ. ११ पान २५)
 ततोऽतिविह्वलः सोऽपि तं ददर्श बहिः स्थितम् ॥ ३१ ॥
 लक्ष्म्यायुक्तं गणेशीशं दृष्ट्वा उर्ध्वसमन्वितः ।
 उत्थाय तं प्रणम्याऽऽदौ विष्वक्सेनः पुपूज्य ॥ ३२ ॥
 पूजयित्वा पुनर्दहं प्राणम्य साश्रुलोचनः ।
 तुष्टाव भक्तिसंयुक्तः कृताञ्जलिर्गजाननम् ॥ ३३ ॥
 विष्वक्सेन उवाच ।
 विघ्नेशाय नमस्तुभ्यं भक्तविघ्नविनाशिने ।
 विघ्नघात्रे सुनाथाय ज्यभक्तोभ्यो नमो नमः ॥ ३४ ॥
 लक्ष्मीपते नमस्तुभ्यं सिद्धिबुद्धिवराय च ।
 स्वानन्दवासिने देव विदुल्लसथाय ते नमः ॥ ३५ ॥
 केशवाय परेशाय यङ्गपात्रे गदाधर ।
 उरम्भाय नमस्तुभ्यं परशोर्धारकाय च ॥ ३६ ॥
 दशरथसुतायैव वासुदेवाय ते नमः ।
 शिवपुत्राय दैवेश वरेण्यसूनवे नमः ॥ ३७ ॥
 योगाकाराय नाथाय योगानां शान्तिदायिने ।
 कर्त्रे हर्त्रे सदा पात्रे गणेशाय नमो नमः ॥ ३८ ॥

शेषशायिन्नमस्तुभ्यं नाभिशेषाय ते नमः ।
 सर्पयज्ञोपवीताय लम्बोदराय शाश्वते ॥ ३९ ॥
 नानाभेलकरायैव नानामायाप्रयालक ।
 भेललीनाय देवानां सहायाय नमो नमः ॥ ४० ॥
 असुराणां विनाशायासुरभ्यो वरदायिने ।
 द्रुष्टिदेराज्य भक्तेश भक्तिप्रियाय ते नमः ॥ ४१ ॥
 गणेशाय गणानां तु खालकाय परात्पर ।
 नारायणाय कृष्णाय मेघश्यामाय ते नमः ॥ ४२ ॥
 मायायुक्ततया नाथ विष्णुर्गुणोऽसि सर्वदा ।
 स्वमहिम्नि स्थितस्त्वं तु गणेशस्ते नमो नमः ॥ ४३ ॥
 अतो गणेश ते नाम विष्णुर्वेदेषु कथ्यते ।
 यो विष्णुः स हि विघ्नशो नान्तरं विद्यते कदा ॥ ४४ ॥
 अयं स्तुत्वा गणेशानं प्रणनाम मडामतिः ।
 जगाद विष्वक्सेनं यं तं देवो विघ्ननायकः ॥ ४५ ॥
 श्रीविघ्नेश उवाच ।
 वरान् वरय मत्तस्त्वं विष्वक्सेन मडामते ।
 तव दास्यामि भक्त्याऽऽर्द्धं तुष्टः स्तोत्रेण मानद ॥ ४६ ॥
 त्वया कृतमिदं स्तोत्रं भुक्तिमुक्तिप्रदं भवेत् ।
 पठते शृण्वते यैव सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ४७ ॥
 कश्यप उवाच ।
 गणेशवचनं श्रुत्वा विष्वक्सेनस्तमब्रवीत् ।
 कृत्वा करपुटं भक्त्या नम्रकन्धर आदरात् ॥ ४८ ॥
 विष्वक्सेन उवाच ।
 यद्वि प्रसन्नतां यातस्तदा देहि गजानन ।
 भक्तिं ते पादपद्मे मे शान्तियोगं प्रयच्छ य ॥ ४९ ॥
 जगाद गणराजस्तु श्रुत्वा तं उर्षयन्निव ।
 मदीया भक्तिरुग्रा ते भविष्यति न संशयः ॥ ५० ॥
 विष्णुसङ्गतियोगेन शान्तियोगमवाप्स्यसि ।

યદાદિચ્છસિ તત્તત્તે સફલં ચાડસ્તુ સર્વદા ॥ ૫૧ ॥

એવમુક્ત્વાંડતર્દધેડસૌ ગણેશો ભક્તિયન્નિતઃ ।
વિષ્વક્સેનો જગામૈવ વિકુણ્ઠં વિષ્ણુમાનમત્ ॥ ૫૨ ॥

વૃત્તાન્તં કથયામાસ શ્રુત્વા સંહર્ષિતોડભવત્ ।
કેશવસ્તૂત્તમં તસ્મૈ મહાયોગં જગાદ ચ ॥ ૫૩ ॥

સાધયિત્વા યથાન્યાયં યોગિવન્દ્યો બભૂવ હ ।
વિષ્વક્સેનો ગણેશાનમભજદ્ભક્તિસંયુતઃ ॥ ૫૪ ॥

ગુરુરૂપં મહાવિષ્ણું દેવરૂપં ગણેશ્વરમ્ ।

(Page ખં. ૭ અ. ૧૨ પાન ૨૬)

ધૃત્વા હૃદિ મહાતેજા યોગધ્યાનપરોડભવત્ ॥ ૫૫ ॥

ઇદં લક્ષ્મીગણેશસ્ય કથિતં તે ચરિત્રકમ્ ।

સર્વસિદ્ધિપ્રદં પૂર્ણ પઠનાચ્છ્રવણાદ્ભવેત્ ॥ ૫૬ ॥

॥ ઠં તત્સદિતિ શ્રીમદાન્ત્યે પુરાણોપનિષદિ શ્રીમન્મૌદ્રલે મહાપુરાણે

સપ્તમે ખણ્ડે વિરઘ્નરાજચરિતે લક્ષ્મીવિનાયકચરિતવર્ણનં નામૈકાદશોડધ્યાયઃ ॥ ૭.૧૧

૭.૧૨ શૂર્પકર્ણાવતારવર્ણનં નામ દ્વાદશોડધ્યાયઃ

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

કશ્યપ ઉવાચ ।

મધુકૈટભનાશાર્થ વિષ્ણુના તપસા પુરા ।

આરાધિતો ગણેશાનસ્તદ્ભક્ત્યા યોગસેવયા ॥ ૧ ॥

તતઃ પ્રસન્નતાં યાતો વિઘ્નેશઃ પ્રદદૌ વરાન્ ।

તૈર્યુક્તઃ સ જઘાનૈવ દૈત્યૌ પરમદારુણૌ ॥ ૨ ॥

ગણેશવરદાનેન યશોયુક્તો જનાર્દનઃ ।

તં જેતું કઃ ક્ષમો દેવિ પ્રભવિષ્યતિ તે સુતઃ ॥ ૩ ॥

અતસ્ત્યક્ત્વા સ્વપુત્રેષુ મમતાં ભજ ભાવતઃ ।

વિઘ્નેશં યોગિનાં તેન વન્દ્યા ત્વં પ્રભવિષ્યસિ ॥ ૪ ॥

યાદૃશં ગણરાજેન રચિતં ત્રિવિધં પુરા ।

તાદૃશં વર્તતે સર્વ સદેવાસુરમાનુષમ્ ॥ ૫ ॥

कश्यपस्य वयः श्रुत्वा उर्षयुक्ता दितिः पुनः ।
 जगाद तं सुभार्थाय योगिवन्धं प्रजापते ॥ ६ ॥
 दितिरुवाच ।
 विघ्नराजवतारस्य चरितं पुनरादरात् ।
 वद मे मुनिमुष्य त्वं ज्ञानं तस्य तथा परम् ॥ ७ ॥
 कश्यप उवाच ।
 धर्मघ्नस्य य पुत्रोऽभूद्यज्ञधुङ्नामकोऽसुरः ।
 स शैवी साधयामासोपासनां पापनिश्चयः ॥ ८ ॥
 पञ्चाक्षरविधानेन तोषयामास शङ्करम् ।
 दिव्यैर्वर्षसलस्रैस्तं वरदः शङ्करो ययौ ॥ ९ ॥
 स्तुतः सम्भूजितस्तेन प्रसन्नस्तमुवाच उ ।
 वरान् वरय दास्यामि तपसा तोषितोऽसुर ॥ १० ॥
 स वद्रे त्रिगुणोभ्यो मे मरणं न भवेत् कदा ।
 राज्यमारोग्यसंयुक्तं ब्रह्माण्डस्य य देहि भोः ॥ ११ ॥
 यद्यद्विच्छामि देवेश तत्तन् मे सङ्कलं भवेत् ।
 तथेति तं जगादैव शङ्करोऽतर्लितोऽभवत् ॥ १२ ॥
 ततः स्वगृहमागत्य दैत्यराजो अबूव उ ।
 यज्ञधुङ् सैन्यमादाय जिग्ये ब्रह्माण्डमोजसा ॥ १३ ॥
 देवाः शम्भुमुष्णाः सर्वे प्रपेलुश्च दिशो दश ।
 तेषां पदेषु दैत्येन्द्रान् स्थापयामास यज्ञाडा ॥ १४ ॥
 ततो यज्ञविनाशार्थं यतते स्म विशेषतः ।
 यज्ञाडा क्रोधसंयुक्तो मुनीन् सर्वानताडयत् ॥ १५ ॥
 त्यक्त्वा मुनिगणा यज्ञान् प्रपेलुर्भयसंयुताः ।
 वर्णसङ्करभावं य चकार सचराचरम् ॥ १६ ॥
 ततो विष्णुविनाशार्थं यतते स्म मलाभलः ।
 देवानां मूलनाशार्थं दैत्यः परमदारुणैः ॥ १७ ॥
 यज्ञो विष्णुः समाप्यातो वेदेषु वेदवादिभिः ।
 यज्ञनाशे स्वयं नष्टो भविष्यति जनार्दनः ॥ १८ ॥

(Page पं. ७ अ. १२ पान २७)

अेवं विचार्य दैत्येशो यज्ञान् सर्वान् बभञ्ज ७ ।

यज्ञाडीनं यकारैव त्रैलोक्यं सयराचरम् ॥ १८ ॥

ततो विष्णुः क्षुधाविष्टो बभूवे देवसंयुतः ।

अस्थिरमवशेषश्च सस्मार गणनायकम् ॥ २० ॥

रक्ष मां गणनाथ त्वं दैत्यात् परमदारुणात् ।

भरिष्यामि न सन्देहो यज्ञनाशप्रभावतः ॥ २१ ॥

देवैः सार्धं मडाविष्णुस्तताप तप उत्तमम् ।

अेकाक्षरविधानेन तोषयामास विघ्नपम् ॥ २२ ॥

गते वर्षशते पूर्णो तं ययौ गणनायकः ।

स्तुतः सम्भूजितः सर्वैः प्रसन्नो वरदोऽभवत् ॥ २३ ॥

तैर्वृतो दैत्यनाशार्थं तथेति क्रोधसंयुतः ।

तान् जगाद ययौ हन्तुं यज्ञघ्नं देवपैर्वृतः ॥ २४ ॥

कृत्वा युद्धं मडाघोरं जघानाङ्कुशघाततः ।

यज्ञघ्नं मुक्तिगं यके दैत्यान् पातावगामिनः ॥ २५ ॥

ततः स देवसंयुक्तो विष्णुर्मुनिगणैस्तथा ।

तुष्टाव सुस्थिरो भूत्वा पूज्य नत्वा कृताञ्जलिः ॥ २६ ॥

श्रीविष्णुरुवाच ।

नमस्ते विघ्नराजाय विघ्नानां विघ्नकारिणे ।

मडाविघ्नप्रशान्ताय देवदेवेश ते नमः ॥ २७ ॥

अनाद्ये परेशाय सर्वाऽऽदौ संस्तुताय च ।

सर्वेभ्यो वरदात्रे ते वरदाय नमो नमः ॥ २८ ॥

विनायकाय सर्वेषां नायकाय परात्मने ।

दुष्टिद्वेषराजाय वेदादिदुष्टिद्वेषताय नमो नमः ॥ २९ ॥

सर्वेभ्यः स्वस्वरूपेण सुप्रदाय परात्मने ।

आनन्दायाप्रमेयाय ब्रह्मणे ते नमो नमः ॥ ३० ॥

गणानां पतये तुभ्यं नानागणसुरपिणे ।

सदा स्वानन्दनाथाय सिद्धिबुद्धिपते नमः ॥ ३१ ॥

ब्रह्मणे विष्णवे तुभ्यं शक्तये शङ्कराय च ।
 धन्द्रादिदेवतृपाय कलया ते नमो नमः ॥ ३२ ॥

मुनये क्षेत्रतृपाय वैश्याय शूद्रतृपिणे ।
 पशुपक्ष्यादितृपाय वार्णाश्रमयुजे नमः ॥ ३३ ॥

नागाय सुरतृपाय राक्षसाय विडारिणे ।
 यरायरमयायैव शूर्पकर्णाय ते नमः ॥ ३४ ॥

त्रिनेत्राय त्रिशूलस्य धारकाय च चङ्किणे ।
 पाशाङ्कुशधरायैव डेरम्भाय नमो नमः ॥ ३५ ॥

नमस्ते परेशाय सर्वात्मकाय सदा बोधतृपाय नैरञ्जनाय ।
 अयोगाय संयोगमायाधराय जनेभ्यः सुशान्तिप्रदायाथ धाम्ने ॥ ३६ ॥

किं स्तौमि त्वां गण्णाधीश यत्र वेदाश्च योगिनः ।
 विस्मिरे सुशान्तिस्थाः शान्तितृपाय ते नमः ॥ ३७ ॥

यज्ञाडा निडतः स्वामिस्तेन देवर्षयो वयम् ।
 रक्षिताः सर्वभावेन प्राणदातर्नमो नमः ॥ ३८ ॥

भक्तिं देहि गण्णाधीश तव पादाभ्युजेऽमलाम् ।
 तथा वयं च योगेश बन्धनीना भवामहे ॥ ३९ ॥

अेवमुक्त्वा प्रणेमुस्तं देवा मुनिसमन्विताः ।
 तांस्तथेति जगादैवांऽतर्दधे शूर्पकर्णकः ॥ ४० ॥

तत्र मूर्तिं समास्थाय शूर्पकर्णस्य सर्वदाम् ।
 पूज्य स्वस्थानगाः सर्वे बभूवुर्विगतज्वराः ॥ ४१ ॥

स्वस्वाचारसमायुक्तं बभूव उ यरायरम् ।
 अेवं यकार विघ्नेशो नानादैत्यविडिसनम् ॥ ४२ ॥

अवतारा असङ्ख्याता विघ्नराजस्य शोभने ।
 तेषां वक्तुं यत्रिन्नाणि न समर्थाः शिवाद्यः ॥ ४३ ॥

सङ्क्षेपेण मया तस्याऽवताराः कथिताः पराः ।
 (Page भं. ७ अ. १३ पान २८)

भजस्व तं विधानेन तदा शान्तिमवाप्स्यसि ॥ ४४ ॥

रज्जोयुक्तं यथा धान्यं रज्जोडीनं करोति च ।

नरैः संसाधितं शूर्पं योग्यं भोजनकादिषु ॥ ४५ ॥

तथा मायाविकारेण युक्तं ब्रह्म न लभ्यते ।

त्यक्तवोपासनकं तस्य शूर्पकर्णस्य सुन्दरि ॥ ४६ ॥

शूर्पकर्णं समाश्रुत्य मलं त्यक्त्वा हृदि स्थितम् ।

ब्रह्मैव नरजातिस्थः शूर्पकर्णस्ततः स्मृतः ॥ ४७ ॥

ब्रह्मदः शूर्पवत् हृत्स्थो वेदेषु कथितो भवेत् ।

तं भजस्व विधानेन शान्तियुक्ता भविष्यसि ॥ ४८ ॥

शूर्पकर्णावतारस्य कथितं चरितं मया ।

यज्ञाद्यस्य वधार्थाय बभूवे देहधारकः ॥ ४९ ॥

य एदं शृणुयाद्वादपि पठेद्वा पाठयेन्नरः ।

स मानसेप्सितं लब्ध्वा सुष्पी भवेन्निरन्तरम् ॥ ५० ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले महापुराणे

सप्तमे अण्डे विघ्नराज्यरिते शूर्पकर्णावतारवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ ७.१२

७.१३ दत्तगीतावर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

कश्यप उवाच ।

अेकदा माघमासे तु मकरस्थे दिवाकरे ।

तीर्थानि देवविप्राद्याः प्रयागं जग्मुरादरात् ॥ १ ॥

सर्वे संदृष्ट्वावस्था माघस्नानपरायणाः ।

ओङ्कारगणनाथं ते पुपुञ्जुर्भक्तिंसंयुताः ॥ २ ॥

ततः शूलभृतं पूज्य तत्रस्थं माधवं प्रिये ।

त्रिवेर्णी भावसंयुक्ताः कथां यकुः पुरातनीम् ॥ ३ ॥

भ्रमंस्तत्राऽऽजगामैव दत्तो योगीन्द्रसत्तमः ।

अवधूतस्य मार्गस्य प्रकाशक उदाहृतः ॥ ४ ॥

गाणेशं ब्रह्मपं ब्रह्म परं सर्वार्थदायकम् ।

ओङ्कारगणनाथं स प्राणम्य स्तोत्रमारभत् ॥ ५ ॥

तत् दृष्ट्वा परमाश्चर्यमाययुस्तं शिवाद्यः ।

योगिनः कश्यपाद्याश्चाऽन्ये देवाद्य आदरात् ॥ ६ ॥

तं प्रणम्य स्थिताः सर्वे योगीन्द्रं ब्रह्म तत्परम् ।

गणेशभजने सक्तं दृष्ट्वा पप्रच्छुरादरात् ॥ ७ ॥

शिवाद्य ऋषुः ।

भगवन् सर्वतत्त्वज्ञा ब्रह्मभूतपरायण ।

साक्षाद्ब्रह्मशरीरस्त्वं समागतो यदृच्छया ॥ ८ ॥

अवधूतस्य मार्गस्य प्रकाशार्थं विशेषतः ।

देवधारी भवान्नाथ पावनाय शरीरिणाम् ॥ ९ ॥

तव दर्शनमात्रेण कृतकृत्या वयं प्रभो ।

जाताः कुलयुताः स्वामिन् भोधयस्व मुनीन् सुरान् ॥ १० ॥

अेवं विनयसंयुक्तैः स्तुतः पृष्टो मडामुनिः ।

जगाद तान् मडामागान् वर्षेण मडताऽऽवृतः ॥ ११ ॥

दत्तात्रेय उवाच ।

ब्रह्मविष्णुशिवाद्याश्चाङ्गिराद्या मुनयोऽमलाः ।

शेषाद्या नागराजश्च शृणुध्वं मे वयो हितम् ॥ १२ ॥

ब्रह्मेदं सर्वमाभाति तं भजध्वं हिताय वः ।

समर्था ब्रह्मभूताश्च भविष्यथ न संशयः ॥ १३ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा पुनः सर्वे जगुर्वयः ।

वर्षेण योगिवन्धं तं कृत्वा करपुटं प्रिये ॥ १४ ॥

(Page पं. ७ अ. १३ पान २९)

शिवाद्या ऋषुः ।

ब्रह्मणि ब्रह्मभूतस्त्वं गणेशं भजसे कथम् ।

नामरूपधरं देवमोक्षाराङ्गतिधारकम् ॥ १५ ॥

अस्माकं कुलदेवोऽयं त्रिगुणात्मशरीरिणाम् ।

मूलभूतो न सन्देहो योगिनां कथमञ्जसा ॥ १६ ॥

तेषां तद्भयनं श्रुत्वा स्मयमानो मडायशाः ।

दत्तो जगाद वर्षेण ज्ञानदानार्थमादरात् ॥ १७ ॥

दत्त उवाच ।

गणेशो ब्रह्मणां नाथो वेदेषु परिकीर्तितः ।
 ब्रह्म नानाविधं तद्भूतं कथितं मायया युतम् ॥ १८ ॥
 अन्नं ब्रह्मेति देवेशा मुनयः शृणुत प्रियाः ।
 तत्रात्रमयत्तुपा तु माया मोहकरी बभौ ॥ १९ ॥
 प्राणो ब्रह्मेति तत्रैव प्राणाकारविमोहिनी ।
 माया मनोमयी तद्भूतं मनो ब्रह्मणि संस्थिता ॥ २० ॥
 विज्ञानं ब्रह्म तत्रेयं माया विज्ञानरूपिणी ।
 आनन्दं ब्रह्म यत् प्रोक्तं युतमानन्दमायया ॥ २१ ॥
 चैतन्यं ब्रह्म यत् प्रोक्तं माया चेतनरूपिणी ।
 बिन्दुब्रह्मेति तत्रैव माया बिन्दुमयी बभौ ॥ २२ ॥
 सोऽहं ब्रह्मेति यत्रेयं माया सोऽहं प्रकाशिनी ।
 बोधो ब्रह्मेति बोधाख्या माया तत्र विमोहिनी ॥ २३ ॥
 विदेहं ब्रह्म यत् प्रोक्तं माया वै देहरूपिणी ।
 तथा तत्र मडादेवा जन्मन्ति ब्रह्ममानिनः ॥ २४ ॥
 कर्म ब्रह्मेति कर्माख्या माया तत्र विमोहिनी ।
 ज्ञानं ब्रह्मेति तद्भूतं ज्ञानमायायुतं बभौ ॥ २५ ॥
 समं ब्रह्मेति तत्रैव माया समस्वरूपिणी ।
 सङ्गं ब्रह्म यत् प्रोक्तं सङ्गाभ्यविकारदम् ॥ २६ ॥
 असद्ब्रह्मेति यत् प्रोक्तं तत्रासन्मायया युतम् ।
 सद्ब्रह्मेति सदाकारमायायुक्तं प्रकीर्तितम् ॥ २७ ॥
 सदसन्मयभावाभ्यं ब्रह्म प्रोक्तं मुनीश्वराः ।
 उभयात्मविकारेण ज्ञातव्यं संयुतं सदा ॥ २८ ॥
 अव्यक्तं ब्रह्म यत् प्रोक्तं युतमव्यक्तमायया ।
 स्वसंवेद्यं परं ब्रह्म युतं स्वानन्दमायया ॥ २९ ॥
 आत्माद्भवैकसर्वाभ्याद्याः शब्दाः परिकीर्तिताः ।
 मडावाक्यादिभिस्ते तु तत्तन्मायाप्रकाशकाः ॥ ३० ॥
 शिवविष्णुमुखाः शब्दा ब्रह्मवाच्याः प्रकीर्तिताः ।
 तत्तद्विकारसंयुक्तान् जानीत देवसत्तमाः ॥ ३१ ॥

पृथ्वी जलादितत्त्वानि ब्रह्माणां वायुकानि तु ।
 तत्तद्विकारयुक्तानि जानीत देवसत्तमाः ॥ ३२ ॥
 अेवं नानाविधान्येव ब्रह्माणि कथितानि य ।
 वेदादिषु समस्तानि मायामोहयुतानि तु ॥ ३३ ॥
 तेषां स्वामिस्वतृपेण तिष्ठति ब्रह्मणस्पतिः ।
 ब्रह्मणां पातृभावाय्य पावयितृत्वकारणात् ॥ ३४ ॥
 स अेवायं गणाध्यक्षो वेदेषु कथितोऽभवत् ।
 ब्रह्मभूयमयः साक्षात्तं भजामि द्विजोत्तमाः ॥ ३५ ॥
 उत्पत्तिनाशलीनं यद् गजाभ्यं ब्रह्म यक्षते ।
 साङ्ग्यं शिरो गणेशस्य गजाननं धिति स्मृतः ॥ ३६ ॥
 भूमिसाधनभावेन भवेत् ब्रह्मणि तन्मयः ।
 देहस्तस्य य योगाभ्यो नानाभूमिप्रधारणात् ॥ ३७ ॥
 तयोर्योगे गणेशानो देहधारी बभूव उ ।
 साङ्ग्ये योगमयः साक्षात् पूर्णशान्तिप्रदायकः ॥ ३८ ॥
 संयोगेऽयं गकाराभ्यो ऽययोगे णामयः स्मृतः ।
 तयोरीशो गणेशानो नामाऽयं वेदवाद्यतः ॥ ३९ ॥
 (Page पं. ७ अ. १३ पान ३०)
 पञ्चयित्तमयी बुद्धिर्दक्षिणाङ्गं बभूव उ ।
 पञ्चभ्रान्तिकरी सिद्धिर्वात्माङ्गं तस्य सर्वदा ॥ ४० ॥
 तयोः स्वामी गणाध्यक्षो मायाव्यामत्र जेवति ।
 चित्ते चिन्तामणिः साक्षात् प्रकाशकारकस्तयोः ॥ ४१ ॥
 समोऽयं चित्तमुत्सृज्य योगीन्द्रो जायते नरः ।
 तं भजामि विशेषेण चित्तयावनकारकम् ॥ ४२ ॥
 कृतानि सिद्धिबुद्धिभ्यां ब्रह्माणि सकलानि वै ।
 तानि त्यक्त्वा कथं ब्रह्म लभ्यते मानवैः परम् ॥ ४३ ॥
 अतोऽयं देहभृद्भूत्वा भक्तमार्गप्रदायकः ।
 सुखभत्वाय देवेशा परो जानीत संस्थितः ॥ ४४ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा वसिष्ठस्तमुवाच ७ ।
 संशयस्य विनाशार्थं सर्वैः सम्प्रेरितो वयः ॥ ४५ ॥
 वसिष्ठ उवाच ।
 ब्रह्म ब्रह्मैव वेदेषु कथितं सर्वसम्मतम् ।
 ब्रह्मणस्पतिरेकोऽयं पतिस्तत्र कथं मुने ॥ ४६ ॥
 पतिरुपा मलामाया गणेशे संस्थिताऽभवत् ।
 यथाऽन्नादिविकारस्थं ब्रह्म तद्भयं मतः ॥ ४७ ॥
 वसिष्ठस्य वयः श्रुत्वा दत्तो ऽर्षसमन्वितः ।
 जगाद तं विशेषज्ञं योगीन्द्रः परमार्थवित् ॥ ४८ ॥
 अन्नप्राणादियुक्तानि ब्रह्माणि रचितानि तु ।
 गणेशेन मलयोगिंस्तेनायं पतिरुच्यते ॥ ४९ ॥
 ब्रह्मभिः कथितश्चायं पतिस्तेषां न संशयः ।
 स्वयं ब्रह्मैव तन्नाशे तथाऽपि पातृभावात् ॥ ५० ॥
 अन्नप्राणादिकान्येव विकारान् सन्त्यजन्ति य ।
 ब्रह्माणि ब्रह्मभूतानि भविष्यन्त्यस्य सेवनात् ॥ ५१ ॥
 ब्रह्माणि ब्रह्मणि यदि चेद्गतानि मलामुने ।
 पतिः केषां गणेशानः कथ्यते कैर्वदाशु मे ॥ ५२ ॥
 अतो मायाविकारेण ङीनोऽयं गणनायकः ।
 ब्रह्मैवोपास्यभावात्तु पतित्वं कथनात्मकम् ॥ ५३ ॥
 एति तस्य वयः श्रुत्वा पुनस्तं नारदोऽब्रवीत् ।
 योगीन्द्रं भावबोधार्थमवधूतमकल्मषम् ॥ ५४ ॥
 नारद उवाच ।
 गणेशे त्वं मलयोगिंस्तदाकारो न संशयः ।
 अहं दत्तोऽयमेकश्च गणेशः कुत्र वर्तते ॥ ५५ ॥
 न भिन्नश्चेन् मलाभाग लजसे कं पुरः स्थितम् ।
 एमं मे संशयं छिन्धि सर्वज्ञोऽसि मलामते ॥ ५६ ॥
 दत्त उवाच ।
 दैवोऽयं नरतुल्यो मे करोति कर्म नित्यदा ।

शुभाशुभं विशेषेण नामरूपविकारतः ॥ ५७ ॥

ब्रह्म सर्वत्र विप्रेश तन्मयं नात्र संशयः ।

सत्ता न्यूनाधिका भाति विचारय विचक्षाण ॥ ५८ ॥

ब्रह्मणस्पतिशब्दाभ्या सत्ता गणपतौ स्थिता ।

नान्यत्र शम्भुविष्णवादि भावेषु पश्य मानद ॥ ५९ ॥

अतः प्रत्यक्षयित्स्थं ब्रह्म विघ्नेशवाचकम् ।

दृष्ट्वा तत्र भजेत् कोऽपि ब्रह्मभूयपरः कथम् ॥ ६० ॥

अतो देवधरोऽहं तु ब्रह्माकारो गणेश्वरः ।

तं भजामि विशेषेण देव्येष्टापरायणः ॥ ६१ ॥

देवः क्रियात्मकः प्रोक्तश्चित्तं चिन्तनकारकम् ।

स्वभावेन यथाऽन्यद्वै करोति चिन्तनादिकम् ॥ ६२ ॥

तथा गणेश्वरं मेऽत्र देवश्चित्तं भजेत् ध्रुवम् ।

तयोः प्रकाशकं ब्रह्म कथं भजेद्भजननम् ॥ ६३ ॥

ब्रह्म ब्रह्मैव सञ्जातं तदाकारं मदीयकम् ।

देवश्चित्तं भजेत्तं वै स्वप्रकाशकरं सदा ॥ ६४ ॥

(Page भं. ७ अ. १४ पान ३१)

अनेन योगमार्गेण भजामि गणनायकम् ।

न भिन्नोऽहं गणेशानात् कं पृच्छसि विचारय ॥ ६५ ॥

यथा करोमि नित्यं तु भक्षाणादिकमादरात् ।

तथा गणेश्वरं तात भजामि भक्तिसंयुतः ॥ ६६ ॥

नाऽहं भोक्ता स्वदेवस्थस्तथा मां विद्धि देवगम् ।

न भक्तं गणराजस्य देवधर्मः प्रवर्तते ॥ ६७ ॥

ब्रह्मणि ब्रह्मभूतो यो न भजेद्गणनायकम् ।

तथाऽपि देवचित्तेऽन्यत् कश्चिद्यतः स्वभावतः ॥ ६८ ॥

न मुष्यो ब्रह्मभूतेषु योगिषु भक्त उच्यते ।

श्रेष्ठस्तस्माद्गणेशानं भजामि उर्षसंयुतः ॥ ६९ ॥

अनायासेन चित्तस्थं देवस्थं ब्रह्म प्राप्य यः ।

दृष्ट्वा तं न भजेत् सोऽपि ब्रह्मघ्नः परिकीर्तितः ॥ ७० ॥

गाणेशं मूर्तिगं दृष्ट्वा योगेशं शान्तिदायकम् ।
 कस्य योगिजनस्यात्र प्रीतिः सधो न जायते ॥ ७१ ॥
 षति तस्य वयः श्रुत्वा उर्षयुक्ताः शिवादयः ।
 नारदाद्याः प्रणमुस्तं विस्मितास्तस्य चेष्टितैः ॥ ७२ ॥
 जगुस्तं उर्षसंयुक्ता वयं संशयवर्जिताः ।
 कृतास्त्वया मडाभाग अेकमार्गपरायणाः ॥ ७३ ॥
 नानामतविभेदेन भ्रान्तियुक्ता भ्रमन्ति तु ।
 त्यक्त्वा गाणेश्वरं पूर्णं सर्वपूज्यं मडामुने ॥ ७४ ॥
 भ्रान्तिनाशार्थमत्यन्तं भवान् विघ्नेश्वरेण य ।
 निर्मितो योगमार्गज्ञः सर्वशान्तिप्रदायकः ॥ ७५ ॥
 अेवं तैः संस्तुतो दत्तः प्रहस्य प्रथयौ ततः ।
 शिवादयो वसिष्ठाद्याः स्वालयं प्रथयुः प्रिये ॥ ७६ ॥
 सर्वसारां समाख्यातां गीतां दत्तमुष्णय्युताम् ।
 पठनाश्रूवणानृभ्यः शान्तिदां सर्वसिद्धिदाम् ॥ ७७ ॥
 कश्यपस्य वयः श्रुत्वा उर्षिता तं प्राणम्य सा ।
 जगाद भावगम्भीरा दितिर्विघ्नेश्वरे रता ॥ ७८ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
 सप्तमे भा३े विघ्नराज्यरिते दत्तगीतावर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ ७.१३

७.१४ दितिवरप्रदानं नाम यतुर्दशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥
 दितिरुवाच ।
 गाणेशस्य मडाभाग वदोपासनकं प्रभो ।
 तेन विघ्नेश्वरं भक्त्या भजिष्यामि निरन्तरम् ॥ १ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 अेवं पृष्टो मडायोगी दित्या तस्यै ददौ मनुम् ।
 दशाक्षरं गाणेशस्य विधियुक्तं विधानवित् ॥ २ ॥

सा तं प्राणम्य योगीन्द्रं कश्यपं प्रययौ ततः ।
वनं वृक्षादिसंयुक्तं तपस्तत्र तताप वै ॥ ३ ॥

निराडारेण संयुक्ता गणेशध्यानतत्परा ।
नासाग्रन्यस्तदृष्टिः सा मन्त्रजापं यकार य ॥ ४ ॥

त्यक्त्वा सर्वां कामनां सा दितिर्विघ्नेश्वरे रता ।
तपः प्रभावयोगेन भ्रान्तिहीनाऽभवद्विधे ॥ ५ ॥

(Page भं. ७ अ. १४ पान ३२)

पुत्रपौत्रादिके भावे रसहीना बभूव उ ।
योगेभ्यः पूर्णभावेनाऽभवजत्तं द्विरदाननम् ॥ ६ ॥

अेवं वर्षसहस्रेण योगभूतिपरायणा ।
शान्तियोगं समासाद्य योगिवन्धा बभूव सा ॥ ७ ॥

तथा सा दत्तमार्गं तं दितिः सस्मार येतसि ।
भक्त्या विघ्नेश्वरं देवी न मुभोय कदायन ॥ ८ ॥

ततः प्रसन्नभावेन तां ययौ गणनायकः ।
जगादाऽसौ वरान् भ्रूळि ध्यानस्थां मनसेप्सितान् ॥ ९ ॥

गणेशवयनं श्रुत्वा दितिर्लक्षसमन्विता ।
उत्थाय तं नमस्कृत्य पूजयामास भक्तितः ॥ १० ॥

पुनः प्राणम्य विघ्नेशं सा तुष्टाव कृताञ्जलिः ।
गणेशं दक्ष ते पुत्री दितिः साश्रुमुष्माभ्युजा ॥ ११ ॥

दितिरुवाच ।
नमस्ते विघ्नराजाय भक्तविघ्नविदारण ।
अभक्तोभ्यो मडाविघ्नप्रदाय तु नमो नमः ॥ १२ ॥

काश्यपाय परेशाय विनायकाय दुष्टद्वये ।
लम्बोदराय ते सर्वभोगभोङ्त्रे नमो नमः ॥ १३ ॥

दीनानां पतये तुभ्यं दीनदीनाय ते नमः ।
दीनपालकनाथाय छेरम्भाय नमो नमः ॥ १४ ॥

परेशाय गणेशाय परात्परतमाय ते ।
परात्पराणां कर्त्रे ते मडोदराय वै नमः ॥ १५ ॥

अनाद्ये य सर्वेषामादिमूर्तिधराय य ।
 आदिपूज्याय सर्वेषामन्तःस्थाय नमो नमः ॥ १६ ॥
 शिवपुत्राय विष्णोश्च पुत्राय परमात्मने ।
 वरेण्यसूनवे तुभ्यं शेषपुत्राय ते नमः ॥ १७ ॥
 सर्वपूज्याय ज्येष्ठाय ज्येष्ठानां ज्येष्ठमूर्तये ।
 ज्येष्ठराजतमायैव मात्रे पित्रे नमो नमः ॥ १८ ॥
 ब्रह्मणां पतये तुभ्यं ब्रह्मभ्यो ब्रह्मदायिने ।
 ब्रह्मणां ब्रह्मरूपायैकदन्ताय नमो नमः ॥ १९ ॥
 गजाननाय देवायासुराय समभाविने ।
 योगाकाराय योगिभ्यो योगदाय नमो नमः ॥ २० ॥
 किं स्तौमि त्वां गणाधीश शान्तीनां शान्तिरूपिणाम् ।
 वेदाद्यः शिवाद्याश्च यत्र शान्तिं प्रलेभिरे ॥ २१ ॥
 अतस्त्वां प्राणाम्येव सर्वेऽशं तेन विद्मप ।
 सन्तुष्टो भव मे भक्त्या स्वल्पया नाथ ते नमः ॥ २२ ॥
 यद्वि त्वं वरदो मेऽसि तदा मे पुत्र आदरात् ।
 भव स्वामिन् द्यासिन्धो तेनाऽऽ तारिता त्वया ॥ २३ ॥
 आसुरी प्रकृतिः प्रोक्ता वेदेषु द्विरदानन ।
 साऽऽ कया मखाभक्त्या भजिष्यामि निरन्तरम् ॥ २४ ॥
 त्वं मे पुत्रो यदा नाथ भविष्यसि सुसिद्धिदः ।
 तव मातुः कथं मायामयो बन्धः कदायन ॥ २५ ॥
 भक्तिं त्वय्यरणो द्रुण्डे देहि नित्यं विशेषतः ।
 आसुरी बन्धुनीनां मां कुरुष्व त्वत्पदप्रियाम् ॥ २६ ॥
 अेवमुक्त्वा गणाधीशं ननाम दक्षनन्दिनी ।
 दितिस्तां गणराजश्च जगाद उर्षसंयुतः ॥ २७ ॥
 विद्मेश उवाच ।
 त्वया कृतमिदं स्तोत्रं मदीयं मत्प्रियं भवेत् ।
 पठते शृण्वते देवि सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ २८ ॥
 तव पुत्रो भविष्यामि आसुरीभावनाशकः ।

त्वं भजिष्यसि मां नित्यं भक्त्या भावपरायणा ॥ २९ ॥

अेवमुक्त्वाऽतर्धेऽसौ विघ्नेशो ब्रह्मनायकः ।

दितिः स्वगृहमागत्य प्राणानाम पतिं स्वकम् ॥ ३० ॥

(Page पं. ७ अ. १५ पान ३३)

वृत्तान्तं कथयामास कश्यपो ऽर्षितोऽभवत् ।

श्रुत्वा तां स समाविश्य जगाद साश्रुलोचनः ॥ ३१ ॥

कश्यप उवाच ।

धन्याऽसि कृतकृत्याऽसि सकलस्ते भवो मतः ।

यथा दृष्टो गाणाध्यक्षः सर्वेभ्यः शान्तिदायकः ॥ ३२ ॥

अहो ते ससुतो देवि असुर्याः प्रभविष्यति ।

महद्भाग्यं गाणाधीशो योगिवन्धा त्वमञ्जसा ॥ ३३ ॥

ताशितोऽहं त्वया नूनं सुस्त्रिया गाणपे रतः ।

धन्यं मे जन्मकर्मादि आसुरी स्वहिते रता ॥ ३४ ॥

अेवमुक्त्वा दितिं विप्रः कश्यपो विरराम उ ।

दितिः प्राण्य तं विप्रं सेवायां संस्थिताऽभवत् ॥ ३५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

सप्तमे भाऽः विघ्नराज्यरिते दितिवरप्रदानं नाम चतुर्दशोऽध्यायः ॥ ७.१४

७.१५ यतुर्भुजावतारविष्कमवर्णनं नाम पञ्चदशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

ततः सा गाणनाथं तं सस्मार लृदि सर्वदा ।

तन्मयं विश्वमेवेदमालोक्यदशेषतः ॥ १ ॥

अेकदा माघमासे तु शुक्लपक्षे गजाननम् ।

पुपूज मध्यगे भानौ यतुर्थ्या मूर्तिगं परम् ॥ २ ॥

मूर्तिमध्याद्गणाधीशः प्रकटोभूय्यतुर्भुजः ।

अनन्तसूर्यसङ्काशतेजोयुक्तः प्रजापते ॥ ३ ॥

तं दृष्ट्वा भयभीता सा सस्मार लृदि कश्यपम् ।

स्वगुरुं तं तथा देवं गणेशं भक्तिसंयुता ॥ ४ ॥

गुरोः स्मरणमात्रेण गणेशः सौम्यरूपधृक् ।

बालरूपो दितिं देवीं जगाद मेघनिःस्वनः ॥ ५ ॥

श्रीगणेश उवाच ।

पुत्रोऽहं ते मलाभागे वरदानप्रभावातः ।

मा भयं कुरु कल्याणि पश्य मां सौम्यरूपिणाम् ॥ ६ ॥

ततः सोन्मील्य यक्षुस्तं पश्यति स्म भयातुरा ।

बालं यतुर्भुजं देवं शुण्डादण्डधरं परम् ॥ ७ ॥

परश्चादिमलास्त्रैश्च संयुतं यन्द्रशेण्वरम् ।

लम्बोदरं चैकदन्तं शेषनाभिसमायुतम् ॥ ८ ॥

शूर्पकर्णं त्रिनेत्रं तु नानाभूषणभूषितम् ।

अमूल्यवस्त्रसंयुक्तं गले चिन्तामणिं धरम् ॥ ९ ॥

दृष्ट्वा तं प्रणामैव कश्यपेन समन्विता ।

तुष्टावाऽऽपूज्य विघ्नेशमथर्वशिरसा विभुम् ॥ १० ॥

ततस्तं कश्यपो नत्वा प्रार्थयामास शान्तिदम् ।

बालरूपो भव स्वामिन् येन ते लालनं भवेत् ॥ ११ ॥

धन्योऽहं कृतकृत्योऽहं मत्समो न प्रविद्यते ।

मम त्वं येन पुत्रोऽभूद्ब्रह्मणां गणनायकः ॥ १२ ॥

यस्य रोमाञ्चरन्ध्रेषु ब्रह्मणाणां छि कोटयः ।

कथं स मम पुत्रत्वं प्राप्नोऽसीति विडम्बनम् ॥ १३ ॥

अेवं सम्प्रार्थितस्तेन दित्या सोऽपि तथाऽभवत् ।

यतुर्भुजधरो बालो बभूवे तत्क्षणात् स्वयम् ॥ १४ ॥

(Page पं. ७ अ. १५ पान ३४)

तं प्रणम्य गणेशीशं कश्यपो उर्षसंयुतः ।

दित्या कर्मपरो भूत्वा ब्राह्मणांश्च समाह्वयत् ॥ १५ ॥

ततश्चतुर्भुजेनैव मायाऽऽक्षिमा तयोर्दृष्टि ।

पुत्रभावाप्रकाशार्थं तथा तौ सम्भभूवतुः ॥ १६ ॥

स्नापयित्वा दितिर्बालं स्तनपानमकारयत् ।

जातकर्म यकारैव कश्यपो षर्षसंयुतः ॥ १७ ॥
 द्वादशेऽङ्गि द्विजास्तत्र नामकमार्थमाययुः ।
 पूजिताः कश्यपेनैव तमूयुर्षसंयुताः ॥ १८ ॥
 स्वर्गेषु देवपांश्चाऽयं नरान् पृथ्व्यां तथा तले ।
 असुरान् नागकूर्मादीन् स्थापयिष्यति बालकः ॥ १९ ॥
 तत्त्वानि यालयन् विप्र तस्मान्नाम्ना यतुर्भुजः ।
 यतुर्णां विविधानां य स्थापकोऽयं मतो भुधैः ॥ २० ॥
 मुद्रल उवाच ।
 ततो वर्षे द्वितीयेऽस्य प्रह्लादप्रमुखाः परे ।
 प्रपेलुर्द्वयमानास्तैर्देवैर्विष्णुमुपैर्विधे ॥ २१ ॥
 सर्वं त्यक्त्वाऽसुरेशानाः पातालं विविशुर्भयात् ।
 देवानां य स्वयं विष्णुः क्रोधयुक्तो बभूव ह ॥ २२ ॥
 छन्द्राद्यैः सङ्घितः सोऽपि सन्नद्धश्चक्रसंयुतः ।
 आययौ दैत्यनाशार्थं पातालेषु मडाबलः ॥ २३ ॥
 यङ्कं तत्याज देवेशस्तेन दैत्या मृता मृधे ।
 केचिद् दुःखसमायुक्ताः प्रपेलुश्छिन्नदेहकाः ॥ २४ ॥
 शरणां केशवं यैव केचिज्जग्मुः प्रजापते ।
 तथापि तान् मडाविष्णुर्जघान क्रोधसंयुतः ॥ २५ ॥
 असुरैर्विगतं विश्वं कर्तुं यैव समुद्यतः ।
 दैत्येन्द्रा भयसंयुक्ता दितिं ययुः शरण्यदाम् ॥ २६ ॥
 छिन्नभिन्नकृताङ्गास्तान् दितिर्दृष्ट्वा शुशोच ह ।
 ततः क्रोधयुतः सोऽपि बभूवे गणनायकः ॥ २७ ॥
 तत्याज परशुं तीक्ष्णं देवान् उन्तुं यतुर्भुजः ।
 परशोस्तेजसा सर्वं व्याप्तं पातालमाऽलम् ॥ २८ ॥
 व्यर्थं पाणि शस्त्राणि यकादीन्यभवन् मृधे ।
 देवा दाडसमायुक्ताः प्रपेलुश्च दिशो दश ॥ २९ ॥
 ततस्तत्र ययौ ब्रह्मा बोधयामास केशवम् ।
 पातालं त्यज्य सर्वे ते ययुः स्वर्गं भयान्विताः ॥ ३० ॥

પરશોસ્તેજસા તત્ર સન્દગ્ધા ઇવ દેવપાઃ ।
 ન શાન્તિં પ્રલભન્તે સ્મ હાહાકારવાકુલાઃ ॥ ૩૧ ॥
 તતઃ શમ્ભૂ રવિર્બ્રહ્મા કેશવસ્તુષ્ટુવુઃ પરમ્ ।
 પરશું ભયસંયુક્તા દેવૈર્મુનિગણૈઃ સહ ॥ ૩૨ ॥
 શાન્તિયુક્તં મહાસ્ત્રં તદ્ભૂવે ચ પ્રજાપતે ।
 તતો દેવેન્દ્રકાઃ સર્વે ચતુર્ભુજં યયુઃ પુરા ॥ ૩૩ ॥
 તં પ્રણમ્ય ભયોદ્વિગ્ના મુનિભિર્દેવનાયકાઃ ।
 નત્વાડડપૂજ્ય ગણેશાનં તુષ્ટુવુઃ કરસમ્પુટાઃ ॥ ૩૪ ॥
 દેવર્ષય ઊચુઃ ।
 નમસ્તે કાશ્યપાયૈવ ચતુર્ભુજાય દ્વુણ્દયે ।
 અનાદયે ગણેશાય વિઘ્નેશાય નમો નમઃ ॥ ૩૫ ॥
 પરેશાય પરેષાં ચ પતયે પરમાત્મને ।
 વિનાયકાય વિપ્રેભ્યો વરદાય નમો નમઃ ॥ ૩૬ ॥
 લમ્બોદરાય સર્વેષામુદરસ્થાય તે નમઃ ।
 મહોદરાય જ્યેષ્ઠાય બ્રાહ્મણાય નમો નમઃ ॥ ૩૭ ॥
 ક્ષત્રાણાં ક્ષાત્રધર્માય વૈશ્યાનાં વૈશ્યરૂપિણે ।
 શૂદ્રાણાં શૂદ્રધર્માય વર્ણહીનાય તે નમઃ ॥ ૩૮ ॥
 ગૃહસ્થાનાં ગૃહસ્થાય બ્રહ્મચર્યાય સર્વપ ।
 બ્રહ્મચારિશ્વરૂપાણાં વનસ્થાનાં તદાત્મને ॥ ૩૯ ॥
 ન્યાસિનાં ન્યાસધર્માયાશ્રમહીનાય તે નમઃ ।
 ચતુર્ષુ તે પગ્ચમાય હેરમ્બાય નમો નમઃ ॥ ૪૦ ॥
 (Page પં. ૭ અ. ૧૫ પાન ૩૫)
 સ્વાનન્દવાસિને તુભ્યં સિદ્ધિબુદ્ધિવરાય ચ ।
 એકદન્તાય દેવાયાસુરાય તે નમો નમઃ ॥ ૪૧ ॥
 અનાથાનામનાથાય સનાથાનાં સનાથક ।
 ઈશ્વરાણાં મહેશાય વિષ્ણવે તે નમો નમઃ ॥ ૪૨ ॥
 બ્રહ્મણે ભાનવે તુભ્યં શક્તયે સર્વરૂપિણે ।

देवादिभ्यः प्रदात्रे ते पदानां वै नमो नमः ॥ ४३ ॥

किं स्तुमस्त्वां यतुर्णां च यालकं स्वभुजैः परम् ।
अतस्त्वां प्राणामामो वै यतुर्भुज प्रसीद नः ॥ ४४ ॥

अेवमुक्त्वा प्राणमुस्तं देवा मुनिसमन्विताः ।
स तानुवाच प्रीतात्मा भक्तान् भक्तजनप्रियः ॥ ४५ ॥

यतुर्भुज उवाच ।
वरान् भूत मडादेवा मुनयो मत्तं ष्णितान् ।
दास्यामि स्तोत्रतुष्टोऽहं भवतां भयवर्जिताः ॥ ४६ ॥

स्तोत्रं भवत्कृतं देवाः सर्वसिद्धिप्रदं भवेत् ।
पठतां शृण्वतां चैव भयनाशकरं परम् ॥ ४७ ॥

विशेषतः पुत्रपौत्रादिकं सर्वं लभेत्रसः ।
धनधान्यादिकं यान्ते मल्लोकं पठनात् परम् ॥ ४८ ॥

अेवं तस्य वयः श्रुत्वा देवा मुनिसमन्विताः ।
भयडीनाः प्राणमुस्तं जगुर्धसमन्विताः ॥ ४९ ॥

देवर्षय उच्युः ।
यदि प्रसन्नभावेन वरदोऽसि यतुर्भुज ।
तदा ते पादपद्मे वै भक्तिरस्तु निरन्तरम् ॥ ५० ॥

आज्ञां कुरु मडाभाग तथा वर्तामहे वयम् ।
दितिजदैत्यसन्नासतापिताः सततं वयम् ॥ ५१ ॥

यतुर्भुज उवाच ।
अध प्रभृति देवेशाः पातालस्थान् मडासुरान् ।
मा ङिस्थथ मडाभागा मया संस्थापितान् पुरा ॥ ५२ ॥

स्वर्गेषु यामरस्थानं पृथिव्यां च नृणां सदा ।
पाताले दानवादीनां स्वधर्मस्था भवन्तु ते ॥ ५३ ॥

यदि भूत्वा विपथगा षमे गर्वेण मोडिताः ।
सिद्धिर्न भविता तेषां मद्राड्यान्नात्र संशयः ॥ ५४ ॥

तथेति तं प्राणम्यैव देवाः स्वस्थानमाययुः ।
तदादि दानवान् देवा न जघ्नुः स्थलसंश्रितान् ॥ ५५ ॥

यतुर्भुजश्च दैत्येन्द्रान् सर्वानाज्ञापयत् प्रभुः ।

ते तथेति तमुच्चार्य उर्षिताः स्वस्थलं ययुः ॥ ५६ ॥

ततश्चतुर्भुजो देवोऽतर्दधे य प्रजापते ।

कश्यपो दितिसंयुक्तः शुशोय तमनुस्मरन् ॥ ५७ ॥

पितरौ वाक्यमूये सा वाणी याऽकाशसम्भवा ।

स्थाप्य मूर्तिं गणेशस्य भजतं नित्यमादरात् ॥ ५८ ॥

तथा यकार दित्या स कश्यपो ब्राह्मणैः सङ् ।

स्थापयामास मूर्तिं वै यतुर्भुजस्य सर्वदाम् ॥ ५९ ॥

दृष्टिं चिन्तामणिं ध्यात्वा बलिः पूज्य यतुर्भुजम् ।

संस्थितौ भक्तिंसंयुक्तौ दितिकश्यपकौ डिल ॥ ६० ॥

आसुरं भावमुत्सृज्य दितिर्भक्तिं समन्विता ।

गाणपत्यस्वभावेनाऽभजतं तु यतुर्भुजम् ॥ ६१ ॥

अेतस्यतुर्भुजस्यैव यरितं कथितं मया ।

विघ्नराजकलाऽपोऽवतारोऽयमुदाहृतः ॥ ६२ ॥

य षट् शृणुयान् मर्त्यः श्रावयेद्वा पठेत् स तु ।

भुक्तिं मुक्तिं लभेद्ब्रह्म भक्तिं विघ्नेश्वरे पराम् ॥ ६३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले महापुराणे

सप्तमे अ३ः विघ्नराज्यरिते यतुर्भुजवतारविक्रमवर्णनं नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ ७.१५

(Page पं. ७ अ. १६ पान ३६)

७.१६ यरितमाहात्म्यवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

ततो बहौ गते काले दैत्येन्द्रा बलसंयुताः ।

देवान् जेतुं प्रसन्नद्धा बभूवुः क्रोधसंयुताः ॥ १ ॥

प्रह्लादं मुष्यकं कृत्वा ब्रह्मशापेन मोहितम् ।

आययुस्तां प्रणोमुस्ते दितिं कश्यपसंयुताम् ॥ २ ॥

तानुवाच स्वयं देवी दितिः क्रोधसमन्विता ।

मा गच्छत मडादुष्टाः धर्मं सन्त्यज दैत्यपाः ॥ ३ ॥

यतुर्भुजेन देवेशाः स्थापिताः स्वर्गभूमिषु ।

पातालविवरेष्वत्र यूयं राज्यसमन्विताः ॥ ४ ॥

प्रणम्य तामनादृत्य दैत्येशा लोभसंयुताः ।

ययुर्देवज्यार्थं ते ह्यधर्मेण प्रणोदिताः ॥ ५ ॥

दितिः कश्यपसंयुक्ता दैत्यानां सुदुरात्मनाम् ।

पक्षं त्यक्त्वा गणेशानमभजद् भक्तिसंयुता ॥ ६ ॥

अेवं वै देवपक्षं सा त्यक्त्वा मुनिसमन्विता ।

अदितिस्तं स्वपुत्रं याभजद्विनायकं परम् ॥ ७ ॥

दैवीं प्रकृतिमुत्सृज्य मन्मूर्तिस्थं विनायकम् ।

योगभावेन भक्त्या तमभजत्प्रेमसंयुता ॥ ८ ॥

विनताद्यास्तथा दक्ष कश्यपेनोपदेहिताः ।

शान्तियुक्ता गणेशानमभजन् प्रेमसंयुताः ॥ ९ ॥

दक्ष उवाच ।

दैवीं तु प्रकृतिं त्यक्त्वा तथाऽऽसुरीं मडामुने ।

कथं गणेश्वरं भक्त्या भजन्ति वद मानवाः ॥ १० ॥

मुद्रल उवाच ।

सकामिकं करोति येन्नरः कर्म यथाविधि ।

आसुरं तत् समाख्यातं देहसौष्यकरं यतः ॥ ११ ॥

निष्कामिकं करोति येन्नरः दैवं प्रकीर्तितम् ।

विधियुक्तं कर्म दक्ष मुक्तिदं तन्मतं बुधैः ॥ १२ ॥

स्वधर्मस्थैर्जनैः कर्म क्रियते विविधं परम् ।

देहधर्मं समाज्ञाय योगरूपं य तत् स्मृतत् ॥ १३ ॥

तदेव देवप्रीत्यर्थं कर्म भक्तिमयं मतम् ।

भक्तिभावार्थमानन्दान् सस्त्रीको मुनिराकरोत् ॥ १४ ॥

अेतत्ते कथितं सर्वं विघ्नराज्यरितकम् ।

सर्वसिद्धिप्रदं पूर्णं शान्तिदं भक्तिकाराणम् ॥ १५ ॥

अेवं नानाऽवताराश्च विघ्नराजस्य मानद ।

तेषां यस्त्रिकं डेन वक्तुं नैव प्रशक्यते ॥ १६ ॥

अयं विघ्नेश्वरो देवः समस्वानन्दगो भवेत् ।

सत्यासत्ये विनिर्भायि प्रभुः क्रीडति मायया ॥ १७ ॥

पूर्वायोगमयश्चायं विघ्नराजः प्रकीर्तितः ।

तस्यार्थं शृणु भावेन ब्रह्मबुद्धिप्रकाशकम् ॥ १८ ॥

सम्प्रज्ञातमयं ब्रह्माऽसम्प्रज्ञातगतं तथा ।

ब्रमयुक्तं मडाविघ्नसंयुक्तं नात्र संशयः ॥ १९ ॥

ब्रमडीनं तद्देवापि विघ्नडीनं प्रकीर्तितम् ।

ब्रह्मणि ब्रह्मभूतं येन्नोभयं तत्र विद्यते ॥ २० ॥

विशेषां विघ्नराजोऽयं विघ्नकर्ता प्रजापते ।

विघ्नलतां स्वयं साक्षाद्ब्रह्मणां य निरन्तरम् ॥ २१ ॥

स्वयं विघ्नयुतो नैव विघ्नडीनो न विद्यते ।

अेवं ज्ञात्वा नरो ब्रह्मभूतो भवति विघ्नपम् ॥ २२ ॥

छंदं वैघ्नेश्वरं यित्रं यरितं संशृणोति यः ।

पठेद्वा तस्य विघ्नेशः प्रसन्नो जायते सदा ॥ २३ ॥

प्रसन्ने विघ्नराजेन्द्रे किं किं वै दुर्लभं भवेत् ।

सर्वसिद्धियुतः सोऽस्ते नरो ब्रह्मैव जायते ॥ २४ ॥

नानेन सदृशं किञ्चित् पावनं कुत्र वर्तते ।

भुक्तिमुक्तिप्रदं दक्ष यस्त्रिं संश्रुतं त्यया ॥ २५ ॥

पञ्चाग्निसाधनादीनि तपांसि विविधानि यः ।

(Page भं. ७ अ. १६ पान ३७)

कुर्यात्तेभ्योऽधिकं पुण्यमस्य श्रवणतो लभेत् ॥ २६ ॥

तीर्थानि विविधान्येव साधयित्वा कृलं लभेत् ।

तेभ्योऽधिकं लभेत् पुण्यं भाऽऽस्थास्य श्रवान्नरः ॥ २७ ॥

यज्ञानां साऽगजातानां कृलं तस्मात् प्रजापते ।

अधिकं श्रवणादस्य लभेत् भाऽऽस्थ मानवः ॥ २८ ॥

छष्टापूर्तादिकं सर्वं यः करोति नरोत्तमः ।

तेभ्योऽधिकं लभेत्तस्य श्रवणान्नात्र संशयः ॥ २९ ॥

पुत्रपौत्रादिसंयुक्तो धनधान्यादिसंयुतः ।
 आरोग्येण नरो युक्तो भवेदस्य तु संश्रवात् ॥ ३० ॥
 वन्ध्याद्विदोषभावेन पीडितो यदि मानवः ।
 अस्य श्रवणमात्रेण पीडाहीनो भवेत् सदा ॥ ३१ ॥
 यस्य गेहे स्थितश्चायं भाण्डो विघ्नेशभक्तिदः ।
 कदा तस्य पिशाचेभ्यश्चौरादिव्यो भयं न हि ॥ ३२ ॥
 नाग्निभूतं न भूतेभ्यो भयं राजभवं कदा ।
 गृहेभ्यो राशिसंस्थेभ्यः पूतनादिव्यं न च ॥ ३३ ॥
 धर्मार्थकाममोक्षाणां दायकोऽयं प्रकीर्तितः ।
 ब्रह्मभूयप्रदः साक्षाच्छ्रवणेन न संशयः ॥ ३४ ॥
 भङ्गुनाऽत्र किमुक्तेन यत्र विघ्नपतिः स्वयम् ।
 संस्थितस्तेन सामान्यं भविष्यति किमप्युच्यते ॥ ३५ ॥
 षति ते कथितं सर्वं विघ्नराजस्य चेष्टितम् ।
 भज त्वं सर्वभावेन गाणेशं सुभमाप्स्यसि ॥ ३६ ॥
 न श्राव्यं दूर्जनायेदं यस्मिन् सर्वसिद्धिदम् ।
 साधवे गाणपत्याय श्राव्यं यत्नेन मानद ॥ ३७ ॥
 सूत उवाच ।
 अवेवमुक्त्वा मडायोगी मुद्रलो विरराम उ ।
 दक्षो दृष्टमनास्तं तु प्रणनाम कृताञ्जलिः ॥ ३८ ॥
 मया ते कथितं पूर्णं यस्मिन् विघ्नपस्य यत् ।
 यथा मुद्रलवङ्गत्राय निःसृतं तादृशं परम् ॥ ३९ ॥
 भवतां सङ्गयोगेन पावितोऽहं न संशयः ।
 श्रोतुमिच्छसि किं भूयो वद शौनक ते हितम् ॥ ४० ॥
 विघ्नराजसमं नैव यथा विप्र तथा परम् ।
 यस्मिन् विघ्नराजस्य सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ४१ ॥
 ॥ ॐ तन्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
 सप्तमे भाण्डे विघ्नराज्यरिते यस्मिन्माडात्त्यवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः ॥ ७.१६

॥ शुरीगखननलरुणलडुतु ॥

॥ ढतल शुरीडुद्रलपुरलणु सडडः ढलः सडडः ॥

Proofread by Yash Khasbage

——
MudgalapurAna Khanda 7 Vighnarajacharitam
pdf was typeset on September 18, 2023

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

